

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2745	Κυριακὴ Θ' Ματθαίου (Ματθ. 14,22-34) 2 Αὐγούστου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ τρικυμία

«Τί δειλοί ἐστε, ὀλιγόπιστοι;» (Ματθ. 8,26)

Οἱ ψαράδες τῆς Γαλιλαίας, ὅπως εἶδαμε, δέχτηκαν μὲ μεγάλη προθυμία τὴν πρόσκλησι τοῦ Ἰησοῦ νὰ γίνουν ἀπὸ ἀλιεῖς ἰχθύων ἀλιεῖς ἀνθρώπων. Κι ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ τὸν ἀκολούθησαν **γράφτηκαν σὲ σχολεῖο**. Ἀλλὰ τί σχολεῖο!

Τὸ σχολεῖο τοῦ Ἰησοῦ ἦταν πρωτότυπο· διέφερε ἀπὸ τ' ἄλλα ὅσο ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆ γῆ. Κτήριο ὠρισμένο δὲν εἶχε· στὴν πλαγιά βουνοῦ, στὴν παραλία τῆς λίμνης, σὲ σπίτια, στὴ στοὰ τοῦ Σολομώντος, κ' ἐκεῖ ποὺ βάδιζαν στὸ δρόμο, στὴν πηγή ποὺ ξεκουράζονταν, ἐνῶ κάθονταν σὲ κοινὴ τράπεζα, **παντοῦ γινόταν μάθημα**. Βιβλία δὲν κουβαλοῦσαν μαζί τους. Πίνακες δὲν εἶχαν. Βιβλίον εἰκονογραφημένο μὲ ἀπειρες εἰκόνες, ποὺ συχνὰ τὸ ἀνοίγει ὁ Θεὸς Διδάσκαλος κ' ἐρμηνεύει τὸ περιεχόμενό του, ἦταν ἡ **φύσις**, ποὺ ἐκεῖ στὴν Παλαιστίνῃ ἔχει μιά σπάνια ὁμορφιά. Καὶ πίνακας, ὅπου γράφονταν τὰ μαθήματα, ἦταν ἡ μνήμη τῶν μαθητῶν. Τὸ σχολεῖο τοῦ Ἰησοῦ ἦταν σχολὴ υπαίθρια. Ποιὸς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἴδρυσαν περιφῆμα λύκεια καὶ ἀκαδημίες θὰ ἔδινε ποτὲ σημασίαν σὲ μίαν μικρὴ ὁμάδα μαθητῶν, ποὺ καθισμένοι στὴ χλόη ἄκουγαν ἕνα ταπεινὸ δάσκαλο; Καὶ ὅμως τὸ σχολεῖο αὐτὸ νίκησε τὰ λύκεια καὶ τὶς ἀκαδημίες τοῦ κόσμου ὅλου. Γιατί, ἐὰν δὲν εἶχε κτήριο καὶ βιβλία καὶ πίνακες καὶ ἄλλα μέσα ποὺ ἀπαιτεῖ ἕνα σημερινὸ ἐκπαιδευτήριον, εἶχε ὅμως τὸ σπουδαιότερον ἀπ' ὅλα· εἶχε **δάσκαλο**. Τί δάσκαλο! Μοναδικό, τὸν μόνον ποὺ ἀξίζει νὰ λέγεται Διδάσκαλος καὶ Καθηγητής, μὲ τὴν ἀπόλυτη ἔννοια· εἶχε **τὸν Ἰησοῦ**.

Σὲ τέτοιο σχολεῖο γράφτηκαν μαθηταὶ οἱ ψαράδες τῆς Γαλιλαίας. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐγγραφῇ κανεὶς σὲ σχολεῖο· πρέπει καὶ νὰ παρακολουθήσῃ ἀνελλιπῶς τὰ μαθήματα, νὰ υποστητῇ τὶς νόμιμες ἐξετάσεις· μόνον μετὰ ἀπὸ **δοκιμασία** κρίνεται ἄξιος νὰ πάρῃ ἐνδεικτικὸ ἢ ἀπολυτήριον. Ὅποιος δὲν κριθῇ ἄξιος, ἀπορρίπτεται. Ἔτσι καὶ οἱ ψαράδες, ποὺ ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦ καὶ γράφτηκαν στὴ σχολὴ του καὶ ὠνομάστηκαν **μαθηταὶ** του· θὰ ἔπρεπε κι αὐτοὶ νὰ περάσουν ἀπὸ δοκιμασία καὶ ν' ἀποδείχθουν ἄξιοι τῆς κλήσεώς τους.

Λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ὅτι «**ὁ παιδοτρίβης**» (P.G. 51,180), ὁ δάσκαλος ποὺ θέλει νὰ ἐκπαιδεύσῃ νέους στοὺς ἀθλητικούς ἀγῶνες, δὲν τοὺς ἀφήνει ἀργούς· διαρκῶς τοὺς προγυμνάζει περνώντας ἀπὸ τὰ εὐκολώτερα στὰ δυσκολώτερα, ὥστε, ὅταν βρεθοῦν μέσα σὲ πραγματικούς ἀγῶνες, νὰ μὴν ταραχοῦν, ἀλλὰ ν' ἀντιμετωπίσουν μὲ θάρρος τοὺς ἀντιπάλους. Ἔτσι καὶ ὁ Κύριος, ποὺ ἤθελε οἱ μαθηταὶ του νὰ γίνουν γενναῖοι καὶ νὰ μὴ φοβοῦνται κανένα, τοὺς **ὀδηγεῖ στὴν πρώτη ἀσκήσι**. Κι ὅπως ὁ αἰτός, γιὰ νὰ μάθῃ τοὺς νεοσσοὺς του νὰ πετοῦν, τοὺς παίρνει πάνω στὰ φτερά του, τοὺς τινάζει στὸ κενό, καὶ μόλις δῇ ὅτι κουράστηκαν τρέχει πάλι καὶ τοὺς σηκώνει ἐπάνω του, ἔτσι καὶ ὁ **μεγαλοπτερυγὸς αἰτός** (βλ. 1εζ. 17,3. Ἀπ. 12,14), ὁ Χριστὸς· τοὺς δικούς του νεοσσοὺς, τοὺς μαθητάς, ποὺ μόλις ἄρχισαν νὰ βγάξουν φτερά, μὲ δοκιμασίες σὰν μὲ τινάγματα τοὺς ἀσκεῖ στὸ νὰ πετοῦν ὅλο καὶ διαρκέστερα καὶ ψηλότερα.

Καὶ ἡ πρώτη ἀσκήσι, ἡ πρώτη δοκιμασία τῶν μαθητῶν ἦταν ἡ **τρικυμία**, ποὺ καὶ οἱ τρεῖς συνοπτικοὶ εὐαγγελισταὶ ἐξιστοροῦν (βλ. Ματθ. 8, 23-27. Μάρκ. 4,36-41. Λουκ. 8,22-25).

Πῶς ἐγίνε ἡ τρικυμία; Ὁ Ἰησοῦς βρισκόταν στὸ δυτικὸ μέρος τῆς λίμνης, ὅπου ἦταν πόλεις καὶ κατοικοῦσε κόσμος, κ' ἐκεῖ δίδασκε, θεράπευε, ἔβγαζε δαιμόνια. Ὅλη ἡ μέ-

ρα πέρασε χωρὶς καμμιὰ ἀνάπαυσι. Κουρασμένος ὁ Κύριος θέλησε ν' ἀποσυρθῇ κάπου μαζί μὲ τοὺς μαθητάς του. Βρῆκε ἕνα ἀλιευτικὸ σκάφος καὶ τοὺς εἶπε· «**Διέλθωμεν εἰς τὸ πέραν**». Τὸ «**πέραν**» ἦταν τὸ ἀνατολικὸ μέρος, ποὺ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δυτικὸ ἦταν ἔρημο. Στὴν ἔρημο ἤθελε γιὰ λίγο νὰ μείνῃ μαζί μὲ τοὺς μαθητάς του. Τὴν εὗρισκε καταλλήλοτερη γιὰ αὐτοσυγκέντρωσι καὶ προσευχή. Ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ περνοῦσε μέσα στὴν κοινωνία, μὲ ἐργασία γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ, γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων· στὴν ἔρημο ἀποσυρόταν ἐκτάκτως.

Τὸ караβάκι σηκώνει τὴν ἄγκυρα καὶ ξεκινᾷ. Ὁ Ἰησοῦς αἰσθάνεται ὡς ἄνθρωπος τὴν ἀνάγκη ὕπνου καί, ἀπλὸς ὅπως πάντα, γέρνει ὅπως ἕνας ναύτης στὸ κατάστρωμα, στὸ μέρος τῆς πρύμης. **Ὁ Ἰησοῦς κοιμάται**. Ὡς ὁ ὕπνος του! εἶνε ὁ ὕπνος τοῦ δικαίου, ποὺ ἀφοῦ ἐργάστηκε μπορεῖ γαλήνιος νὰ λήῃ μὲ τὸν ψαλμωδὸ· «**Ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω...**» (Ψαλμ. 4,9). Σεῖς ποὺ κοπιάζετε καὶ μοχθεῖτε, στὸν φυσικὸ ὕπνο θὰ βρῆτε τὴν ἀνανέωσι τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν σας δυνάμεων, γιὰ νὰ σηκωθῆτε νὰ συνεχίσετε τὴν ἀποστολὴ σας. Ὁ ὕπνος εἶνε ἄριστο φάρμακο. Πόσο ἀξιοσυμπάθητοι εἶνε αὐτοὶ ποὺ πάσχουν ἀπὸ ἀϋπνία, ποὺ κατὰ τὸ πλεῖστον εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἀγχώδους σημερινῆς ζωῆς!

Ὁ Ἰησοῦς κοιμάται στὴν πρύμη τοῦ πλοίου. Ποιὸς ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ τὸν ἐβλεπαν ἔτσι θὰ μπορούσε νὰ φανταστῇ ὅτι μέσα σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο κρύβεται ὁ ἄπειρος καὶ παντοδύναμος Θεός;

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς κοιμάται, στὴ λίμνη γίνεται «**σεισμός μέγας**» κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴ Ματθαῖο, «**λαίλαψ ἀνέμου μεγάλῃ**» κατὰ τὸ Μάρκο καὶ τὸ Λουκᾶ. Ἡ λίμνη αὐτὴ, ποὺ ἡ ἐπιφάνειά της εἶνε 208 μέτρα χαμηλότερα ἀπὸ τὴ Μεσόγειο Θάλασσα, ταραζεται ὑπὸ τρικυμίας ποὺ σηκώνουν ἄνεμοι καθὼς ὁρμοῦν πάνω της ἀπὸ τὰ τριγύρω ὑψώματα. Καὶ ἡ τωρινὴ τρικυμία ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ μεγάλες. Κύματα μεγάλα σηκώθηκαν καὶ κάλυπταν τὸ караβάκι, ποὺ σὰν καρυδότσουφλο πήγαινε ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ κινδύνευε νὰ καταποντιστῇ. Οἱ μαθηταί, μολονότι ἤξεραν τὶς ἰδιοτροπίες τῆς λίμνης, τέτοια τρικυμία δὲν εἶχαν ξαναδεῖ. Τοὺς ἔπιασε φόβος. Καὶ ἐνῶ ταραχὴ καὶ πανικὸς κυριαρχοῦν στὶς ψυχές τους καὶ ὅλων τῶν συνεπιβατῶν, ὁ Ἰησοῦς ἐξακολουθεῖ νὰ κοιμάται. Ἐὰν δὲν κοιμόταν, θὰ συλλογίζονταν, διαφορετικὴ θὰ ἦταν ἡ κατάσταση· μὰ **τώρα ποὺ κοιμάται τί νὰ μᾶς κάνῃ;** Εἶχαν βλέπετε ἐσφαλμένη ἰδέαν γιὰ τὴ δύναμι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Νόμιζαν, ὅτι μόνον ξυπνητὸς μπορούσε νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ φαίνονταν ὅτι ἔχουν δίκιο. Γιατί τί βοήθεια μπορεῖ νὰ προσφέρῃ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ κοιμάται; Μήπως δὲν ξέροουμε παραδείγματα ἀνδρῶν δυνατῶν, φοβερῶν στοὺς ἀντιπάλους των, ποὺ συνελήφθησαν ὅταν κοιμοῦνταν καὶ βρῆκαν οἰκτρὸ θάνατο; Γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ ὅμως τὰ πράγματα διέφεραν. Ἐὰν σὰν ἄνθρωπος κοιμόταν στὴν πρύμη, σὰν Θεὸς ἐβλεπε τὰ πάντα. Αὐτὸς δὲν εἶνε ποὺ δημιουργεῖ τὰ ποτάμια, τὶς λίμνες, τὶς θάλασσες καὶ τοὺς ὠκεανούς; Ὡς δημιουργὸς, λοιπὸν, γνωρίζει τί συμβαίνει στὰ νερά κ' ἔχει ὅλη τὴ δύναμι νὰ ξηράνῃ ποτάμια καὶ λίμνες, καὶ ν' ἀνοίξῃ στὴν ἔρημο πηγὲς ὕδατων. Αὐτὸς ση-

κώνει θύελλες και καταιγίδες, και αὐτὸς καταπαύει τὸν τάραχο τῆς θαλάσσης.

Ἀλλὰ οἱ μαθηταί, μετὰ τὴν ἀτελῆ ἰδέα τους γιὰ τὴ δύναμι τοῦ Ἰησοῦ ποὺ κοιμᾶται, ἀποφάσισαν νὰ τὸν ξυπνήσουν καὶ τοῦ φωνάζουν· «*Κύριε, σῶσον ἡμᾶς, ἀπολλύμεθα*» (Ματθ. 8,25) ἢ κατὰ τὸ Μάρκο «*Διδάσκαλε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἀπολλύμεθα*;» (Μάρκ. 4,38). Εἶχαν φτάσει σὲ τέτοιο σημεῖο φόβου καὶ ἀπελπισίας, ὥστε ἡ σκέψι τους εἶχε θολώσει καὶ καταλόγιζαν στὸν Κύριο ἀμέλεια καὶ ἀδιαφορία γιὰ τὴ σωτηρία τους. Πόσοι κι ἀπὸ μᾶς, ὅσες φορές βρισκόμαστε μέσα σὲ θλίψεις καὶ δοκιμασίες, δὲν χάνουμε τὴν ψυχραιμία, δὲν πέφτουμε σὲ ἀπελπισία καὶ δὲν ἐπαναλαμβάνουμε, ἄλλοι ἐνδομύχως καὶ ἄλλοι ἐκφώνως, τὸ παράπονο· «*Κύριε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἀπολλύμεθα*;». **Καὶ ὅμως Ἐκεῖνος**, γιὰ τὸν ὁποῖον ἐμεῖς λέμε ὅτι ἀδιαφορεῖ, **ἀγρυπνεῖ**, καὶ ὡς αἰώνιος ἀρχιερεὺς **δέεται ὑπὲρ ἡμῶν**, «*ἵνα μὴ ἐκλίπῃ ἡ πίστις*» μας (πρβλ. Λουκ. 22,32).

Οἱ μαθηταὶ βρίσκονταν **ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου**. Ἐάν εἶχαν πλήρη γνῶσι τοῦ μυστηρίου ποὺ κρυβόταν μέσα στὸ Χριστό, ποτὲ δὲν θὰ ἐνιωθάν καὶ τὸν ἐλάχιστο φόβο. Ἀλλ' ἔως ὅτου ν' ἀποκτήσουν τὸ ἀληθινὸ φρόνημα γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, θὰ περάσουν μέσα ἀπὸ τὸ καμίνι ἀλλεπαλλήλων δοκιμασιῶν· στὸ τέλος θ' ἀποκτήσουν τὴν ἀκράδαντη πίστι, ἐκεῖνη ποὺ μετὰ τὴν Ἀνάστασι θὰ ἐκφράσῃ ὁ Θωμᾶς λέγοντας «*Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου*» (Ἰω. 20,28). Ἀλλὰ καὶ τώρα, μετὰ τὴν ἀτελῆ πίστι ποὺ ἔχουν, πέφτουν μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακαλοῦν νὰ κάνῃ αὐτὸ ποὺ μπορεῖ γιὰ νὰ σωθοῦν. Καὶ ὁ Ἰησοῦς, ποὺ θέλει νὰ τοὺς ἀνεβάσῃ σὲ ὑψηλότερα ἐπίπεδα πίστεως, τοὺς ἐλέγχει· «*Τί δειλοί ἐστε, ὀλιγόπιστοι*;». Τὸ νόημα τοῦ ἐλέγχου εἶνε· Ἡ δειλία σας εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς λίγης, τῆς ἀτελοῦς πίστεως, ποὺ ἔχετε γιὰ μένα. Ὅπου ὑπάρχει πίστι ἀκράδαντη, ἐκεῖ κανένας φόβος. Δὲν εἶνε τὰ γεγονότα αὐτὰ ποὺ μᾶς τρομοκρατοῦν, ἀλλὰ ἡ νοσηρὴ σκέψι, τὸ ἀσθενὲς φρόνημα τῆς ψυχῆς, ἡ **ὀλιγοπιστία**. Οἱ ὀλιγόπιστοι μοιάζουν μετὰ μικρὰ παιδιά, ποὺ οἱ μεγαλύτεροι τὰ τρομοκρατοῦν μετὰ σκιῆς, μετὰ ψεύτικα φόβητρα, μετὰ «μπαμπούλες». Ὁ πιστός, ὁ ἀληθινὰ πιστός, διαβαίνει ἀτρόμητος ἀνάμεσα ἀπὸ μύριους κινδύνους, ἔχοντας πεποιθιστὴ στὸ Θεό. Μάχεται καὶ νικᾷ. Ὁ ὀλιγόπιστος καὶ τὸ ἐλάχιστο τὸ μεγαλοποιεῖ, καὶ μόνος του τρομοκρατεῖται, καὶ νικεῖται μετὰ του πρὶν ἀκόμη ἔλθῃ τὸ κακό, πρὶν ἀκόμη δώσῃ τὴ μάχη. Λιοντάρια, ἥρωες ποὺ προκαλοῦν τὸ θαυμασμό, ἀναδεικνύει τοὺς ἀνθρώπους ἢ ἀληθινὴν πίστι· λαγούς καὶ φοβητσίάρηδες τοὺς κάνει ἢ ἀπιστία.

Καὶ μετὰ τὸν ἔλεγχον νὰ ἡ ἀπόδειξις ὅτι, ἐφ' ὅσον ἔχουν τὸν Ἰησοῦ μέσα στὸ πλοῖο, κανένας φόβος δὲν ἐκδικεῖται. **Ὁ Ἰησοῦς γυρίζει πρὸς τὴ θάλασσα**, ποὺ ἐκεῖνη τὴ στιγμή παρουσίαζε θέαμα φοβερό, καί, σὰν νὰ ἦταν καμμία μικρὴ ἀτακτὴ ὑπηρετρία τοῦ σπιτιοῦ, **τὴν ἐπιτιμᾷ** λέγοντας· «*Σιώπα, πεφίμωσο*».

Ὅποιοιδήποτε ἄλλοι, ἂν ἐπιχειροῦσε νὰ διατάξῃ τὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα, θὰ ἐγελοιοποιεῖτο, ὅπως γελοιοποιήθηκε κάποιος ὑπερήφανος βασιλιάς τῆς ἀρχαίότητος, ποὺ κατέβηκε ἐφιππος σὲ παραλία καὶ μετὰ τὸ μαστίγιό του χτυποῦσε τὴν τρικυμισμένη θάλασσα γιὰ νὰ ἡρεμήσῃ. Αὐτὸς ὅμως, ποὺ ἐπιτίμησε ἐδῶ τοὺς ἀνέμους καὶ τὴ θάλασσα, **εἶνε ὁ δημιουργός** τους. Αὐτὸς «*ἐποίησε*» τοὺς ἀνέμους, τὶς λίμνες καὶ τοὺς ποταμούς, ἀπὸ αὐτὸν ἀκούστηκε ἐκεῖνο τὸ «*Γενηθήτω*» (Γέν. 1,3 κ.ε.), καὶ ἀπὸ αὐτὸν βγαίνει τώρα ἡ παντοδύναμη προσταγὴ «*Σιώπα, πεφίμωσο*». Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Πρωτοφανές. Χωρὶς νὰ περάσῃ χρονικὸ διάστημα, «*ἅμα ἔπος ἅμα ἔργον*», ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ ἀρχαῖος Ἡρόδοτος, «*ὁ ἀνεμος ἐκόπασε καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη*».

Κατάπληξι ἐνίσωσαν ὅσοι ἦταν μέσα στὸ πλοῖάριο. Μαθηταὶ καὶ ἐπιβάτες θαύμαζαν λέγοντας· «*Ποταπὸς ἐστὶν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ*;».

Οἱ μαθηταὶ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη δοκιμάστησαν, **ἀπὸ τὴ δοκιμασία ὅμως βγήκαν ἐνισχυμένοι στὴν πίστι**.

* * *

Ἀλλὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ ἐπάνω στὴν ἄψυχη φύσι, ποὺ ἔκανε ὁ Κύριος τιθασεύοντας μόνον μετὰ τὸ λόγο του τὴν τρικυμισμένη θάλασσα τῆς Τιβεριάδος, γεγονός πραγματικὸ, μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς μία **διδασκτικὴ παραβολή** γιὰ τοὺς πιστοὺς ὅλων τῶν αἰώνων. Πῶς; Νά.

Ἡ θάλασσα τῆς Γεννησαρέτ εἶνε **μία εἰκόνα τοῦ κόσμου**. Ἐπάνω στὴ θάλασσα, μετὰ πνευματικὴ ἔννοια, πλέει ἓνα

σκάφος, ποὺ ἐξωτερικὰ δὲν δίνει τὴν ἐντύπωσι ποὺ δίνουν τὰ τεράστια σκάφη, οἱ πλωτοὶ κολοσσοί. Ἀλλὰ τὸ σκάφος αὐτὸ ἔχει κυβερνήτη τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ναῦτες τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς ἐκάστοτε διδασκάλους καὶ πατέρες, καὶ ἐπιβάτες τοὺς πιστοὺς κάθε ἐποχῆς. Τὸ σκάφος αὐτὸ εἶνε ἡ **Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία**. Πλέει συνεχῶς. Σπανίως ἔχει γαλήνη. Συνήθως ὁ λεβιάθαν, ὁ σατανᾶς, σηκώνει ἐναντίον του ἄνεμο σφοδρὸ, τρικυμία, λαίλαπα, καὶ δημιουργεῖ στὴ θάλασσα σεισμό. Αὐτὰ, μετὰ πνευματικὴ ἔννοια, εἶνε οἱ λυσσασμένες ἐπιθέσεις ποὺ κάνουν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ὁλκάδος ποὺ ποντοπορεῖ, **οἱ ποικίλοι ἐχθροὶ τῆς**. Εἶνε στρατηγοί, ἡγεμόνες, βασιλεῖς, αυτοκράτορες, ἀρχηγοὶ κρατῶν ποὺ ἀπὸ μίσος στὸν Χριστὸ γωνίστηκαν καὶ ἀγωνίζονται νὰ ἐξαλείψουν βιαίως τὴ Χριστιανικὴ Πίστι. Εἶνε οἱ ψευδοδιδασκαλοὶ, οἱ ψευδοπροφῆτες, οἱ φοβεροὶ αἵρεσιάρχες, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν πλάνη ζητοῦν νὰ διαστρεβλώσουν τὴν ὁρθὴ πίστι καὶ νὰ ἐκτρέψουν τὸ σκάφος ἀπὸ τὴν πορεία ποὺ τοῦ χάραξε ὁ Θεός. Ὅλοι αὐτοὶ σὰν θύελλες καὶ λαίλαπες πέφτουν ἐναντίον τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας. Εἶνε τόσο μανιώδεις οἱ ἐπιθέσεις τους, ὥστε οἱ ὀλιγόπιστοι μέσα στὸ πλοῖο χάνουν τὴν ψυχραιμία τους, ἔρχονται σὲ ἀπελπισία καὶ νομίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν θ' ἀντέξῃ πιά, ἀλλὰ θὰ καταποντιστῇ στὸν ὠκεανὸ ἐκεῖνο, μέσα στὸν ὁποῖο καταποντίζονται ὁλόκληρα βασίλεια καὶ αυτοκρατορίες. Ἀλλ' ἐνῶ ναῦτες καὶ ἐπιβάτες ἔχουν ζαλιστῇ ἀπὸ τὴν τρικυμία, καὶ οἱ ἐχθροὶ μετὰ χαιρεκακία περιμένουν ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα ν' ἀπολαύσουν τὸ θέαμα τοῦ ναυαγίου τῆς Ἐκκλησίας, ξαφνικὰ μετὰ τρόπο θαυμαστὸ οἱ ἄνεμοι κοπάζουν, **γίνεται γαλήνη μεγάλη**, καὶ ἡ Ἐκκλησία βγαίνει ἀπὸ τὰ ἄγρια κύματα τῆς θλίψεως καθαρῶτε- ρη καὶ λαμπρότερη. Πῶς; Τὸ φαινόμενο μία μόνον ἐξήγησι ἔχει· ὅτι ὁ Κύριος, ποὺ ἐπιτίμησε τὸν ἄνεμο καὶ τὴ θάλασσα καὶ εἶπε «*Σιώπα, πεφίμωσο*», ὁ ἴδιος ἀοράτως παρὼν μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ κυβερνώντας τὴν, σὲ καιρὸ ποὺ αὐτὸς κρίνει κατάλληλο, ἀκούγεται νὰ λη πρὸς τὴν τρικυμισμένη θάλασσα τῆς αἵρέσεως καὶ τῆς κακίας· «*Σιώπα, πεφίμωσο*». Μετὰ σοφὲς ἐνέργειες καταπαύει τὴν ταραχὴ καὶ δωρίζει στὴν Ἐκκλησία πάλι τὴν εἰρήνην. Γι' αὐτὸ οἱ πατέρες εἶπαν ἐκεῖνο τὸ ἀξιομνημόνευτο, ὅτι ἡ Ἐκκλησία «*κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται· χειμαίζεται, ἀλλὰ ναυάγιον οὐχ ὑπομένει*» (ἱ. Χρυσόστ., εἰς Εὐτρ. α'· P.G. 52,397-398).

Νὰ πῶς **τὸ θαῦμα** τῆς καταπαύσεως τῆς τρικυμίας στὴ λίμνη Γεννησαρέτ διαρκῶς **ἐπαναλαμβάνεται** μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλλὰ κι ἀπὸ ἄλλη πλευρὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ μᾶς προσφέ- ρει πολὺτιμο δίδαγμα. **Ὡς θάλασσα σκέψου τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου**. «*Αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη...*» (πρβλ. Ψαλμ. 103,25). Οἱ τρικυμίες, ποὺ συμβαίνουν σὲ λιμνοθάλασσες καὶ ὠκε- ανούς, εἶνε ὁρατὲς καὶ ταλαντοῦχοι συγγραφεῖς τὶς περι- γράφουν. Ἀλλὰ ποῖος ψυχολόγος, ποῖος ἀνατόμος τοῦ ψυ- χικοῦ κόσμου θὰ μπορέσῃ νὰ περιγράψῃ τὶς φοβερὲς τρι- κυμίες ποὺ προκαλοῦν στὰ βάθη τῶν ψυχῶν μας οἱ λαί- λαπες, **τὰ ἀνθρώπινα πάθη**; Ὡ ἀδελφοὶ μου! Καμμία λίμνη, καμμία θάλασσα, κανένας ὠκεανὸς δὲν ταραζεται τόσο βαθεῖα ὅσο ἡ ἀνθρώπινη καρδιά. Ἄγρια κύματα μαινομέ- νης θαλάσσης, κύματα φιληδονίας, φιλοδοξίας, φιλαργυ- ρίας, μίσους, θυμοῦ καὶ ἐκδικήσεως, μοχθηρίας καὶ φθό- νου, ἀγνωμοσύνης, ἀχαριστίας, ἀπιστίας, βλασφημίας καὶ κάθε ἄλλης κακίας σηκώνονται μέσα στὴν ἀνθρώπινη καρ- διά καὶ τὸ πλοῖάριό μας κλυδωνίζεται μέσα σὲ πρωτοφανῇ τρικυμία, ποὺ καταποντίζει ὑπάρξεις καὶ γεμίζει ἠθικὰ ναυάγια τὴν κοινωνία. Ποῖος τώρα θὰ πῇ στὴν τρικυμι- σμένη θάλασσα τῶν παθῶν τὸ «*Σιώπα, πεφίμωσο*; Μόνον ὁ Θεάνθρωπος Κύριος. Μόνον ἡ δική του φωνή, ἐὰν ἀκού- γεται μυστικὰ στὰ βάθη τῆς καρδιάς ποὺ πιστεύει, εἶνε ἱ- κανὴ νὰ κοπάζῃ τοὺς ἀνέμους καὶ νὰ γαληνεύσῃ τὴ θά- λασσα, νὰ τιθασεύσῃ καὶ νὰ φιμώσῃ τὰ ὀρυζόμενα θερία τῶν παθῶν. Γι' αὐτὸ, ἀπὸ τοῦτο τὸ θαῦμα τῆς γαληνεύσε- ως τῆς λίμνης Γεννησαρέτ, πιὸ ἐκπληκτικὸ εἶνε τὸ θαῦμα τῆς γαληνεύσεως μιᾶς καρδιάς ποὺ συνταράσσεται ἀπὸ τὰ πάθη τῆς.

ῴ Κύριε! Στὴν ὥρα τοῦ πειρασμοῦ, ποὺ ἡ καρδιά μου κλυδωνίζεται μέσα στὸν κόσμον τῶν παθῶν, ἔλα καὶ πὲς τὸν παντοδύναμο λόγο σου «*Σιώπα, πεφίμωσο*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2746

Κυριακὴ Ι' Ματθαίου (Ματθ. 17,14-23)
9 Αὐγούστου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἀληθινὴ εὐγένεια καὶ δικαία ὀργή

«Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη...» (Ματθ. 17,17)

Οἱ Χριστιανοί, ἀγαπητοί μου, πρέπει νὰ εἶνε εὐγενεῖς. Ἀλλὰ τί ἐννοοῦμε λέγοντας **εὐγενεῖς**; ἐννοοῦμε ἄραγε τὴν εὐγένεια τὴν κοσμικὴ, ποὺ σήμερα ἔχει ἐξελιχθῇ σ' ἓνα εἶδος ἐπιστήμης καὶ διπλωματίας;

Ἡ κοσμικὴ εὐγένεια διαφέρει ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ. Εὐγενὴς π.χ. κυρία ἡ δεποινίδα εἶνε αὐτὴ ποὺ μιλάει μὲ λεπτότητα, ἡ γλῶσσα τῆς στάζει μέλι, θαυμάζεται καὶ φημίζεται στοὺς κοσμικοὺς κύκλους. Ἡ εὐγένειά τῆς ὅμως εἶνε ἐπιφανειακὴ. Ἐὰν λίγο τὴν ἐνοχλήσης, θίξης τὸν ἐγωισμό τῆς, τότε αὐτὴ ἡ εὐγενὴς γίνεται θηρίο, τίγρις, κι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς βγάζει λέξεις καὶ φράσεις σκληρὲς καὶ βάνουσες. Στὰ χεῖλη ἔχει εὐγένεια, ἀλλὰ στὴν καρδιά τῆς ὑπάρχει ἀγένεια, ἀγριότης, βαρβαρότης. Αὐτὴ εἶνε **ἡ κοσμικὴ εὐγένεια**. Καὶ διαφέρει ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ εὐγένεια ὅσο ἓνα γνήσιο νόμισμα ἀπὸ ἓνα κίβδηλο.

Ποιά λοιπὸν εἶνε ἡ χριστιανικὴ εὐγένεια;

Θέλετε νὰ δῆτε εὐγενῆ, τὸν κατ' ἐξοχὴν εὐγενῆ, πρότυπο εὐγενείας, ἀνθρώπου εὐγενοῦς; Εἶνε **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Αὐτὸς εἶνε ὁ εὐγενής, ὁ εὐγενέστερος ἀπὸ ὅλους ὅσοι πάτησαν ἐπάνω στὴ γῆ. Εἶνε ὁ εὐγενὴς **λόγω θείας καταγωγῆς**: «τὴν γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται;» θαυμάζει ὁ προφήτης Ἡσαΐας (Ἡσ. 53,8). Οἱ δικοί μας γονεῖς εἶνε ἄσμηοι καὶ ἡ καταγωγή μας ταπεινὴ· ἀλλὰ ἡ καταγωγή τοῦ Χριστοῦ εἶνε οὐράνια, τὸσον ὑψηλὴ ὅσο δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῇ.

Ἄλλ' αὐτὸς ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς καὶ μονογενὴς Υἱὸς τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, ὁ ἀπροσπέλαστος βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, **ἔγινε προσιτὸς στὴν ἀνθρωπότητα**· κατέβηκε ὅλη τὴν κλίμακα, πλησίασε τὸν ἄνθρωπο ὅσο κανεὶς ἄλλος καὶ ἤγγιξε τὴν ἀνθρώπινη ἀθλιότητα. Ὁρφανά, χῆρες, ἄρρωστοι, λεπροί, ποὺ τοὺς ἐδιωχναν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ ζοῦσαν σὰν ἄγρια θηρία, ἄνθρωποι ἐγκαταλελειμμένοι, ἁμαρτωλοὶ ποὺ δὲν τοὺς πλησίαζε κανεὶς, τελῶνες μισητοί, γυναῖκες διαβόητες γιὰ τὴν ἁμαρτωλότητά τους, ὅλος αὐτὸς ὁ παραγκωνισμένος περιφρονημένος κ' ἐξευτελισμένος κόσμος, εἶδαν κοντά τους τὸ Χριστό. Τοὺς πλησίαζε, συνμιλοῦσε μαζί τους, ἤγγιζε τὰ ἅγια χεῖρα του στὰ κεφάλια φτωχῶν παιδιῶν· συναναστράφηκε τοὺς

φαραῖδες, τοὺς χωρικοὺς, τοὺς βοσκούς, μπήκε μέσα στὰ σπιτία, πῆγε παντοῦ. Ἡ καταδεκτικότητά του προκαλοῦσε κατάπληξι.

Καὶ ὅμως, ἀγαπητοί μου· ὑπάρχουν περιστάσεις στὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ ποὺ ὁ εὐγενὴς αὐτός, χωρὶς ἀπὸ τὸ βάθος του νὰ λείψῃ ἡ εὐγένεια, ἐν τούτοις στὴν ἐξωτερικὴ του συμπεριφορὰ ἔδειξε ταραχή, ἔνωσε θυμὸ, μίλησε ἔντονα. Τέτοιες στιγμὲς ὅσοι τὸν ἤξεραν ἀποροῦσαν, πῶς αὐτὸς ὁ πρῶτος καὶ ταπεινὸς ἔπαιρνε τέτοια ὄψι ἱερᾶς ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως. **Νὰ ἀναφέρω περιπτώσεις;**

✓ Ἡ πρώτη περίπτωσις ἡ μᾶλλον ἡ πρόχειρη περίπτωση εἶνε **στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο** (βλ. Ματθ. 17,14-23). Τί λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα; Τὸ ἐπεισόδιο ποὺ ἀναφέρει βρίσκεται στὸ τέλος τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ Κυρίου. Τρία χρόνια ὁ Χριστὸς περιώδευσε τὴν Ἱερὰ Γῆ· πῆγε παντοῦ, δίδαξε· ἔκανε θαύματα, θεράπευσε ἀσθενεῖς, ἔδωσε φῶς σὲ τυφλοὺς, ἤγγιξε αὐτιά μογγιλάλων, ἔβγαλε δαιμόνια, ἀνέστησε ἀκόμα καὶ νεκρούς. Πίστεψαν; Δὲν πείστηκαν. Καὶ ὄχι μόνο οἱ ξένοι, ἀλλὰ κι αὐτοὶ ἀκόμα οἱ δώδεκα μαθηταί, ποὺ τοὺς ἐξέλεξε νὰ εἶνε κοντά του ὡς ἓνα ἐπιτελεῖο καὶ διάδοχοι συνεχισταὶ τοῦ ἱεραποστολικοῦ του ἔργου, ἦρθαν στιγμὲς ποὺ ἔδειξαν ὀλιγοπιστία. Καὶ νὰ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, ποὺ λέει ὅτι, ὅταν βρέθηκε μπροστά τους ἓνα παιδί νὰ σπαρταράῃ χάμω στὴ γῆ σὰν τὸ ψάρι καὶ νὰ βασανίζεται ἀπὸ φοβερὸ δαιμόνιο, οἱ μαθηταὶ δὲν μπόρεσαν νὰ βγάλουν τὸ δαιμόνιο· καὶ ἡ ἀδυναμία τους αὐτὴ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ θριαμβεύουν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ, νὰ καυχῶνται καὶ νὰ λένε, ὅτι τὸ δαιμόνιο εἶνε ἰσχυρότερο ἀπὸ τὴ δύναμί τους. Καὶ ὁ Χριστὸς, ποὺ εἶδε αὐτὴ τὴν ὀλιγοπιστία τῶν μαθητῶν καὶ τὴν ἀπιστία τῶν ἐχθρῶν, νὰ μὴν ὑπάρχῃ πίστι οὔτε ὡς **«κόκκος σινάπεως»** (ἐ.ἀ. 13,31), ἀνοιξε τὸ στόμα του καὶ εἶπε μὲ παράπονο· **«Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;»** (ἐ.ἀ. 17,17). Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ δὲν δείχνει ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν ἀγενής, ὄχι· δείχνει, ὅτι ὑπάρχουν περιστάσεις στὶς ὁποῖες ὁ Χριστιανὸς μπορεῖ νὰ αἰσθάνεται ἓνα κύμα ἱερᾶς ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως. Τὸ ἔλεγαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι προφῆτες· Ναί, νὰ εἶσαι πρῶτος καὶ ταπεινός· ἀλλ' ὅταν δίδεται μιὰ δικαία ἀφορμὴ, ἀφορμὴ νὰ ὑποστηρίξῃς ὄχι ἀτομικὰ συμφέροντά

σου ἀλλὰ τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια, τὶς μεγάλες ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας, τότε, ὅπως λέει καὶ ὁ προφήτης Ἰωήλ, πρέπει καὶ ὁ πρᾶος νὰ γίνεται *μαχητής* (Ἰωήλ 4,11). Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα, στὰ θαύματα ποὺ ἔκανε ὁ Χριστός, προστέθηκαν πλῆθος ἄλλα. Ἄν λοιπὸν οἱ τότε ἦταν ἄξιοι ἐλέγχου, πολὺ περισσότερο εἴμαστε ἐμεῖς· γιατί τὰ θαύματα ποὺ συνεχίζονται μέχρι σήμερα μαρτυροῦν, ὅτι ὁ Χριστός εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεός.

✓ Ἀλλη περίπτωσι ποὺ ὁ Χριστὸς ὠργίστηκε δικαίως εἶνε ὅταν πῆγε **στο Νὰὸ τοῦ Σολομώντος** κι ἄκουσε ἐκεῖ φωνὲς ἀργυραμοιβῶν, βελάσματα προβάτων στὰ προαύλεια καὶ φωνὲς ἄλλων ζώων, ποὺ ἔφταναν ὡς μέσα κ' ἐκάλυπταν φωνὲς ἱερέων καὶ ψαλτῶν. Ἦταν ἓνα χάος, σὰν μιὰ δημόσια ἀγορά. Τότε ὁ Κύριος μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ βεβήλωσι τοῦ Ναοῦ ξέσπασε πάλι, πῆρε καὶ φραγγέλιο στὰ χέρια καὶ ἔδωξε τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας λέγοντας ἐκεῖνα τὰ λόγια· «*Μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου οἶκον ἐμπορίου*» (Ἰω. 2,16).

✓ Τρίτη περίπτωσι ποιά εἶνε; Ἐκεῖ πλέον ἡ ἱερά του ἀγανάκτησι ἔφτασε στὸ ζενίθ. Ὅταν λίγο πρὸ τοῦ πάθους του μπῆκε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ εἶδε μία ἀνάξια πολιτικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἡγεσία, ὅταν εἶδε ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς ἐμπόρους ποὺ ἐκμεταλλεύονταν τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια καὶ ζοῦσαν μιὰ ζωὴ ὑποκρισίας καὶ ἀπάτης, τότε ὁ Χριστὸς εἶπε ἐκεῖνα τὰ τρομερὰ «*Οὐαί!*» (Ματθ. 23,13-29), ποὺ σὰν ἄλλο φραγγέλλιο ἔπесαν στὰ κεφάλια τῶν ἐνόχων ἐκείνων τῆς Ἰουδαϊκῆς φυλῆς.

Ναί, ἀδελφοί μου, αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστός, ὁ εὐγενέστερος τῶν εὐγενῶν, καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ παράδειγμα ποὺ ἀφήνει καὶ σ' ἐμᾶς ν' ἀκολουθήσουμε. Ἄς τὸν μιμηθοῦμε λοιπόν. Νὰ εἴμαστε κ' ἐμεῖς εὐγενεῖς. Εὐγενεῖς πρῶτα - πρῶτα ἀπέναντι στοὺς **γονεῖς** μας, στὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα ποὺ μᾶς γέννησαν. Δὲν εἶνε πολλὲς μέρες ποὺ ἦρθε ἓνας πατέρας στὴ μητρόπολι. —Πόσο ὑποφέρουμε ἀπὸ τὸ κορίτσι μας! λέει. —Μὰ ἐγὼ τὸ βλέπω τὸ κορίτσι σας καὶ εἶνε ἄγγελος. —Ἄ, λέει, ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι κάνει τὴν εὐγενῆ, ἀλλὰ μέσ' στὸ σπίτι εἶνε ἓνας ἄλλος ἄνθρωπος. Ἐὰν μπορούσα νὰ σᾶς μεταφέρω τὴ φωνή της ἐδῶ στὸ γραφεῖο τῆς μητροπόλεως, θὰ ἔκλαιγες... Εὐγενῆ λοιπὸν τὰ παιδιὰ μέσ' στὸ σπίτι, εὐγενῆ στὸ σχολεῖο ἀπέναντι σὲ δασκάλους καὶ καθηγητὰς, εὐγενῆ ἀπέναντι σὲ συνομηλίκους, εὐγενῆ σὲ ὅλους.

Καὶ ὅχι μόνο τὰ παιδιὰ. **Εὐγενεῖς ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι.** Ἀλλά... ὅχι πάντοτε. Θὰ ἔρχονται καὶ στιγμὲς ποὺ μιμούμενοι τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων θὰ ἐφαρμόζουμε τὸ «*Ὁργίζεσθε καὶ μὴ ἁμαρτάνετε*» (Ψαλμ. 4,5=Εφ. 4,26). Διότι ὑπάρχει ὀργὴ ἁμαρτωλῆ, ἀλλὰ **ὑπάρχει καὶ ὀργὴ ἁγία.** Καὶ τότε ἀλλοίμονο στὸν ἄνθρωπο ὅταν δὲν ὀργίζεται. Τὸ ἔλεγαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας· ὅποιος λαμβάνει δικαία ἀφορμὴ νὰ θυμώσῃ καὶ δὲν θυμώνει, εἶνε φαῦλος καὶ διεφθαρμένος. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς λοιπὸν ἡ εὐγένεια θὰ τρέπεται σὲ κύμα ἱερᾶς ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως. Πότε; Ὅταν ὁ κόσμος, αὐτὴ ἡ διεφθαρμένη γενεὰ γιὰ τὴν ὁποία λέει σήμερα ὁ Κύριος, εἶτε μὲ τὰ θέληγτρα εἶτε μὲ τὰ

φόβητρά του, προσπαθῇ νὰ μᾶς παρασύρῃ ἀπὸ τὴν ὁδὸ τοῦ καθήκοντος στήνοντας παγίδες μέσα στὶς ὁποῖες νὰ μᾶς συλλάβῃ καὶ νὰ μᾶς ἐξουθενώσῃ, ὅταν ἡ κόλασι ἀνοίγεται καὶ οἱ δαίμονες ζητοῦν νὰ καταστρέψουν ὅ,τι τίμιο καὶ ἱερὸ ὑπάρχει στὴν ψυχὴ μας, ὅταν ὁ σατανᾶς προσπαθῇ νὰ μᾶς ἐκτρέψῃ ἀπὸ τὴν ὁδὸ τοῦ Κυρίου, τότε ἐμεῖς νὰ μιμηθοῦμε τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἐπίτηδες τὸ ἄφησα τελευταῖο.

✓ Τέταρτη περίπτωσι δόθηκε ἱερᾶς ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως. Ποιὸς ἦταν ὁ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ ποὺ τὸν πρόδωσε; Ἦταν ὁ **Ἰούδας**. Καὶ τότε ἀπέναντί του ὁ Χριστὸς στάθηκε ἄψογος. Εἶνε μία σκηνὴ ποὺ συγκινεῖ, προκαλεῖ δάκρυα. Τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης πῆγε μὲ ἀπόσπασμα στρατιωτῶν ῥοπαλοφόρων μέσα στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ. Πλησίασε ὁ ὑποκριτὴς τὸ Χριστὸ καὶ τοῦ ἔδωσε στὸ πρόσωπο φίλημα «ἀγάπης». Καὶ ὁ Χριστὸς τί εἶπε; Δὲν τοῦ εἶπε, Φύγε ἀπὸ 'δῶ, προδότη!... Ἀλλὰ τί· «*Φίλε, ἐφ' ᾧ πάρει;*» φίλε, γιὰ ποιό σκοπὸ ἦρθες; (Ματθ. 26,50). Ὡ! θαυμαστὴ εἶνε ἡ εὐγένεια τοῦ Χριστοῦ **ὅταν προσωπικῶς προσβάλλεται** ὡς ἄτομο.

Ἐπίσης τὴν ὥρα τῆς δίκης, στὸν ὑπηρέτη ποὺ τόλμησε νὰ τὸν **ράπισῃ**, δὲν μίλησε μὲ σκληρὴ γλῶσσα, ἀλλὰ μὲ αὐτοκυριαρχία τοῦ εἶπε· «Ἐὰν μίλησα ἄσχημα, πές ποῦ ἔσφαλα· ἂν ὅμως μίλησα σωστά, γιατί μὲ χτυπᾷς;» (Ἰω. 18,23).

Ἀλλὰ ὑπῆρχε καὶ ἓνας ἄλλος μαθητὴς του, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε θερμὰ καὶ αὐτὸς ἦταν ὁ φλογερὸς **Πέτρος**. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως, κοσμικὰ σκεπτόμενος καὶ αἰσθανόμενος, ὅταν ὁ Χριστὸς εἶπε ὅτι εἶνε ἀνάγκη ν' ἀφήσουν τὴν ἡσυχία, νὰ πᾶνε στὰ Ἱεροσόλυμα κ' ἐκεῖ νὰ σταυρωθῇ ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ Πέτρος ἀπὸ μιὰ κακῶς νοουμένη ἀγάπη εἶπε· —Μὴ γένοιτο· δὲν θὰ πᾶς, θὰ σὲ κρατήσουμε ἐδῶ. Καὶ τότε ὁ Χριστὸς ἀπήντησε· —«*Ὑπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ· σκάνδαλόν μου εἶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων*» (Ματθ. 16,23). Πῶς ὠνόμασε ὁ Χριστὸς τὸν Πέτρο; «Σατανᾶ». Διότι τὴν ὥρα ἐκείνη, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει, γινόταν ἀσυνείδητο ὄργανο τοῦ σατανᾶ — αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ σταυρωθῇ ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ μὴ σωθῇ ἡ ἀνθρωπότης.

Κ' ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, νὰ εἴμαστε εὐγενεῖς. Καὶ οἱ ἄντρες καὶ οἱ γυναῖκες, στὶς ὁποῖες μάλιστα ἡ εὐγένεια ἀποτελεῖ ἀγγελικὸ κόσμημα. Ἀλλὰ ὅλοι **μέχρι ἐνὸς σημείου εὐγενεῖς.** Ὅταν εἶτε στὸ σπίτι εἶτε στὴν κοινωνία εἶτε στὸ σχολεῖο ὑπάρχουν πρόσωπα, ὅσο ἀγαπητὰ καὶ ἂν εἶνε, —αὐτὰ εἶνε τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα—, ποὺ μὲ γλῶσσα γλυκεῖα προσπαθοῦν νὰ μᾶς ἀποσύρουν ἀπὸ τὴ γραμμὴ τοῦ καθήκοντος, εἶτε μᾶνα εἶτε πατέρας εἶτε δάσκαλος εἶτε καθηγητὴς εἶτε συγγενὴς εἶτε φίλος, τότε νὰ ὀρθώνουμε ἀνάστημα, ἡ καρδιά μας νὰ γίνεται Ἀτλαντικὸς ὠκεανός. Τότε νὰ δεῖξουμε ἱερὰ ὀργή, τότε νὰ ὑψώσουμε τὸ φραγγέλιο τῆς γλώσσης. Νὰ γίνουμε κ' ἐμεῖς μικροὶ μιμηταὶ τοῦ Χριστοῦ μας καὶ νὰ ποῦμε· «*Ὑπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ*» (ἐ.ἀ.).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Μ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2576

Κοίμησις τῆς Θεοτόκου (Λουκ. 10,38-42· 11,27-28)
Σάββατο 15 Αὐγούστου 2026 (1999)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ὑψοποιὸς ταπείνωσις

«...ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ» (Λουκ. 1,48)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἁγία μας Ἐκκλησία πα-
νηγυρίζει τὴν ἑνδοξο Κοίμησι τῆς Μητρὸς τοῦ
Κυρίου. Ἡ ἑορτὴ αὕτῃ ἀνήκει στὴ σειρά τῶν θεο-
μητορικῶν ἑορτῶν, ὅπως εἶνε τὸ Γενέσιον (8 Σε-
πτεμβρίου), τὰ Εἰσόδια (21 Νοεμβρίου), ὁ Εὐαγ-
γελισμός (25 Μαρτίου), ἡ Σύναξις (26 Δεκεμβρί-
ου), καὶ σήμερα (15 Αὐγούστου) ἡ Κοίμησις τῆς
Θεοτόκου, **τὸ ἐπιστέγασμα τῶν θεομητορικῶν ἑορτῶν** τοῦ ἔτους.

Ἡ Παναγία γιὰ τὴν παρθενικὴ τῆς ἀγνότητα καὶ
πρὸ παντὸς γιὰ τὴν **ταπείνωσί** της ἀξιώθηκε νὰ γίνῃ
τοῦ «*Βασιλέως καθέδρα*» (Ἀκάθ. ὕμν. Α4α') καὶ τὸ «*δοχεῖ-
ον*» ὅπου ἐτέθη «*μύρον τὸ ἀκένωτον*» ποὺ εὐωδι-
άζει πιστοὺς (ἔ.ἀ. Καν.), ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός.

Ἀλλ' ὅσο μεγάλη ἦταν ἡ **τιμὴ** ποὺ ἀξιώθηκε, ἀνά-
λογη ἦταν καὶ ἡ **συναίσθησι τῆς εὐθύνης** ποὺ εἶχε.
Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ γεννήθηκε τὸ Θεῖο Βρέφος δὲν
γνώρισε ἀνάπαυσι, ὅπως ἄλλωστε κάθε ἀληθινὴ μά-
να, ποὺ μέχρι νὰ ἀνεξαρτητοποιηθῇ τὸ παιδί της λη-
σμονεῖ ἀνάπαυσι καὶ διασκεδάσεις· γι' αὐτὸ εἶνε ἀ-
μάρτημα ἡ ἀχαριστία καὶ κατηραμένο τὸ χέρι παι-
διοῦ ποὺ θὰ χτυπήσῃ τὴ μάνα ποὺ τὸ ἔφερε στὴ ζωὴ.

Ἡ Παναγία Θεοτόκος **ὑπέφερε γιὰ τὸ παιδί της**
περισσότερο ἀπὸ κάθε μητέρα. Δὲν τὸ γέννησε
σὲ παλάτι ἢ σπιτί ἀλλὰ σὲ ἀχυρῶνα καὶ σπηλαιο.
Οὔτε πέρασαν πολλὰς μέρες κι ὁ Ἡρώδης ἀκόνι-
σε τὸ μαχαίρι του νὰ σφάξῃ τὸν Υἱὸν τῆς Παρθέ-
νου· κ' ἐκείνη ἀναγκάστηκε ἐν καιρῷ νυκτὸς νὰ
τὸν πάρῃ στὴν ἀγκάλη καὶ μαζί μὲ τὸν δίκαιο Ἰω-
σήφ νὰ καταφύγουν στὴν Αἴγυπτο (οἱ πρόσφυγες
μποροῦν νὰ καταλάβουν). Ἀργότερα γύρισαν στὴ
Ναζαρέτ κ' ἔζησαν ἐκεῖ φτωχικά. Ὁ μικρὸς Ἰησοῦς
δὲν πῆγε σὲ σχολεῖα. Σκεπάρνια καὶ πριόνια κρα-
τοῦσε, γιὰ νὰ συντηρηθοῦν αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά
του. Μεγαλώνοντας, ἡ Παναγία σὰν μάνα τὸν καμά-
ρωνε. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς βγῆκε στὸν δημόσιο βίο καὶ
ἄρχισε νὰ κηρύττῃ καὶ νὰ θαυματοουργῇ, οἱ ταπει-
νοὶ ἔτρεξαν κοντά του, οἱ μεγάλοι ὅμως καὶ διαβα-
σμένοι τάχθησαν ἐναντίον του. Τὸ τέλος εἶνε γνω-
στό· ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου συνελήφθη σὰν κακοῦρ-
γος, ὠδηγήθηκε στὰ συνέδρια τῶν Ἰουδαίων καὶ τὰ
πραιτώρια τῶν Ῥωμαίων καὶ καταδικάστηκε εἰς θά-
νατον. Τί θὰ ἔνιωσε ἡ Παρθένος ὅταν ἄκουσε τὴν
καταδίκη του καὶ τὸν ἀχάριστο λαὸ νὰ φωνάζῃ γιὰ τὸ

παιδί της «*Σταύρωσον αὐτόν*» (Λουκ. 23,21. ἴω. 19,6)! Τότε ἐκ-
πληρώθηκε ἡ προφητεία, ὅτι «*σπαθὶ θὰ περάσῃ
τὴν ψυχὴν*» τῆς (Λουκ. 2, 35). Πονάει τὸ παιδί μία φορὰ
ὅταν τὸ βασανίζουν, διπλᾶ ὅμως καὶ τριπλᾶ πονά-
ει ἡ μάνα βλέποντάς το νὰ ὑποφέρῃ. Ὅπως ἡ ἀγε-
λάδα σκούζει ὅταν τῆς παίρνουν τὸ μοσχάρι νὰ τὸ
σφάξουν, ἔτσι θὰ θρηνοῦσε ἡ Παναγία. Μόνο μα-
νάδες σὰν τὴν ἁγία Σολομονὴ μποροῦν κάπως νὰ
καταλάβουν τί αἰσθάνθηκε τότε.

Τὸν ἐγκατέλειψαν ὅλοι, μὰ ἡ Μάνα καὶ ὁ Ἰωάν-
νης ἔμειναν μαζί του κάτω ἀπ' τὸ σταυρὸ κ' ἔβλε-
παν τὸ αἷμα του νὰ στάζῃ στὸ χῶμα. Γι' αὐτὸ **ὁ
Υἱὸς τῆς Παρθένου**, τότε ποὺ ἡ ζωὴ του ἔσβηνε,
δὲν λησμόνησε τὸ γάλα ποὺ ἐκείνη τὸν θήλασε
γιὰ ν' ἀντλήσῃ ζωὴ –ποιός– αὐτός, ὁ ἀρχηγὸς τῆς
ζωῆς, καὶ μέσα στοὺς πόνους τοῦ σταυροῦ **μερί-
μνησε γιὰ τὴ γλυκεῖα Μάνα του**. Χέρια νὰ κινήσῃ
δὲν μποροῦσε· μὲ τὸ βλέμμα ἔδειξε στὴ Μητέρα
του τὸν Ἰωάννη λέγοντας «*Ἴδου ὁ υἱός σου*» καὶ δεί-
χνοντας σ' αὐτὸν Ἐκείνην εἶπε «*Ἴδου ἡ μήτηρ σου*»
(ἴω. 19,26-27). Κι ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ εὐαγγελιστὴς πῆ-
ρε τὴν Παναγία στὸ ψαράδικο σπιτάκι του, τὴν εἶ-
χε μάνα καὶ τὴν περιποιόταν σὰν μάνα του.

Ἐδῶ σταματοῦν οἱ πληροφορίες τῆς Γραφῆς.
Οἱ ὀρθόδοξοι ὅμως, κατὰ τὸ θεόπνευστο ῥῆμα
«*Κρατεῖτε τὰς παραδόσεις*» (Β' Θεσ. 2,15), δεχόμεστε
καὶ μετὰ τὴν Βίβλο ἡλεγμένους πληροφορίες, ποὺ
περιελήφθησαν στὸ συναξάριο τοῦ Μηναίου (15
Αὐγούστου). **Ἀπὸ ἀρχαία λοιπὸν παράδοσι σώζον-
ται οἱ ἐξῆς πληροφορίες** γιὰ τὶς τελευταῖες ἡμέ-
ρες τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ἐκείνη **ζοῦσε πλέον μὲ τὸν πόθο νὰ φύγῃ** σύν-
τομα ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ εὐχόταν ὁ Υἱὸς
τῆς νὰ τὴν καλέσῃ κοντά του. Καὶ ἔφτασε ἡ ὥρα.

Ὅπως ἄλλοτε «*ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανό-
θεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῃ τὸ χαῖρε*» (Ἀκάθ. ὕμν.
Α), ἔτσι καὶ τώρα ὁ ἴδιος ἄγγελος κατέβηκε νὰ τὴν εἰ-
δοποιήσῃ, ὅτι **σὲ τρεῖς ἡμέρες ἀναχωρεῖ** ἄνθρω-
ποι τοῦ Θεοῦ συχνὰ εἰδοποιοῦνται γιὰ τὴν ἐπικει-
μένη τελευτὴ τους. Ἡ Παναγία δὲν λυπήθηκε· ἀν-
τιθέτως χάρηκε, ὅπως μὴ μάνα ὅταν λάβῃ τηλε-
γράφημα ἀπὸ Αὐστραλία ἢ Καναδὰ καὶ τὴν καλῇ
τὸ παιδί της νὰ πάῃ νὰ ζήσῃ πλέον κοντά του.

Ἐκανε ἓνα τελευταῖο περίπατο **στὸ Ὅρος τῶν
Ἑλαιῶν**, ὅπου συνήθιζε νὰ πηγαίνει γιὰ προσευχή.

Ἐκεῖ, ὅπως οἱ στρατιῶτες παρατάσσονται τιμητικά ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ἔτσι μπροστά στὴ Βασίλισσα τῶν οὐρανῶν – ἃς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε –, καθὼς ἐκείνη διάβαινε, τὰ δέντρα χαμήλωναν τὶς κορυφές τους καὶ ἔκλιναν πρὸς τὰ κάτω προσκυνώντας την.

Κατόπιν ἐπέστρεψε ἡσυχὴ καὶ γαλήνια εὐχαρίστησε τὸ Θεό. Ἄναψε φῶτα, σκούπισε ὅλο τὸ σπίτι, κάλεσε συγγενεῖς καὶ γείτονες καὶ τοὺς **ἀνακοίνωσε τὴν πρόσκλησι** πού ἔλαβε. Οἱ γυναῖκες ἄρχισαν νὰ κλαῖνε, ἀλλὰ ἐκείνη τὶς παρηγόρησε. Ἐτοίμασε τὴν κλίνη της καὶ τὰ ἀπαραίτητα τῆς κηδείας.

Ἄνοιξε τὰ πράγματά της καὶ **μοίρασε σὲ φτωχὲς γυναῖκες τὰ λιγοστὰ ρούχα της**, πού ἡ ἴδια εἶχε ὑφάνει στὸν ἀργαλειό – εὐλογημένα τὰ χέρια κάθε νοικοκυρᾶς πού καταπιάνονται μὲ δουλειὲς κουραστικές!

Συνέβησαν τότε θαυμαστὰ πράγματα. **Εἶδοποιήθηκαν οἱ ἀπόστολοι**, πού ἦταν σκορπισμένοι στὰ πέρατα τοῦ κόσμου, καὶ μία δύναμις ὑπερφυσική, ἐπὶ νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, τοὺς μετέφερε ἕναν – ἕνα κοντά της. Μὲ πόνο καὶ δάκρυα **τὴν ἀποχαίρετοῦν**. Ἐκείνη, μὲ τὸν τρόπο της τοὺς παρηγόρησε.

Τέλος πῆρε τὴ θέσι πού ἤθελε ἐπάνω στὴ νεκρικὴ κλίνη, σφάλισε τὰ μάτια καὶ μὲ τὰ χέρια της σταυρωμένα **παρέδωσε τὸ πνεῦμα** στὸν Υἱὸ καὶ Θεό της.

Ψάλλοντας ἐξοδίους ὕμνους οἱ ἀπόστολοι, μαζί μὲ ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ πού ἀκούγονταν ἀπὸ ψηλά, κηδεύουν τὸ ἄχραντο σῶμα της γιὰ νὰ ταφῇ στὴ Γεθσημανῇ.

Τὴν ὥρα ὅμως ἐκείνη συνέβη κάτι ἀπροσδόκητο. Οἱ Ἰουδαῖοι, ἀπὸ μῖσος καὶ φθόνο, θέλησαν νὰ προσβάλουν τὸ σκὴνωμα τῆς Παναγίας. Κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς μάλιστα τόλμησε καὶ πλησίασε ἀπλῶνοντας τὰ βέβηλα χέρια του στὸ φέρετρο μὲ σκοπὸ νὰ τὸ ἀνατρέψῃ. Ἄλλ’ ἀμέσως ἔπεσε θεῖα τιμωρία· καὶ ἄλλοι μὲν τυφλώθηκαν, ἐνῶ τοῦ τολμητῆ τὰ χέρια κόπηκαν κ’ ἔμειναν κρεμασμένα στὸ κρεβάτι. Μετανοημένοι πίστεψαν, ζήτησαν συγχώρησι καὶ τότε θεραπεύθηκαν. Ἡ Παναγία δὲν ἐκδικεῖται· σπλαχνίζεται καὶ παρηγορεῖ τὸν ἁμαρτωλὸ καὶ ἀσεβῇ πού μετανοεῖ. Ἀρκετοὶ τότε Ἰουδαῖοι πού εἶδαν τὸ θαῦμα πίστεψαν.

Μετὰ τὴν κηδεῖα τοῦ ζωαρχικοῦ σώματος οἱ ἄγιοι ἀπόστολοι ἔμειναν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες στὴ Γεθσημανῇ ἀκούγοντας καὶ ἀγγελικὲς φωνές νὰ ὑμνοῦν ἀπαύστως τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ θεῖα πρόνοια κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους ἀπουσίαζε. Ἐφθασε ἐκεῖ μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες καὶ ἦταν λυπημένος πού δὲν ἀξιώθηκε νὰ δῇ ἐκεῖνα πού ἔζησαν οἱ ἄλλοι. Πῶς τώρα, συλλογιζόταν, τὸ παρθενικὸ σκὴνωμα θ’ ἀρχίσῃ νὰ φθείρεται κατὰ τὸ νόμο τῆς ὕλης;... Οἱ ἀδελφοί του τὸν ἔφεραν στὸν τάφο. Πρὸς χάριν του ἄνοιξαν τὸ μνήμα καὶ τότε εἶδαν – τί; – τὸ θαῦμα πού ἐορτάζουμε σήμερα· **ὁ τάφος ἦταν κενός**· ἡ Παναγία ἀνέστη καὶ μετέστη. Ἀγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι τὴν πῆραν στὰ ἄυλα χέρια τους καὶ τὴ μετέφεραν στοὺς οὐρανοὺς, γιὰ νὰ εἶνε κοντὰ στὸν Υἱὸ της. Ὅχι μόνο ἡ ψυχὴ, ἀλ-

λὰ καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα, ἀφθαρτοποιημένο, ἀνέβηκε στοὺς οὐρανοὺς, γιὰ νὰ ’νε πλέον ἐκεῖ ἡ βασίλισσα καὶ μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου καὶ νὰ πρεσβεύῃ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν.

Αὐτό, ἀδελφοί μου, εἶνε τὸ ἱστορικὸ τῆς σημερινῆς ἐορτῆς. Μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ «Ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται» (Λουκ. 18,14) καὶ τὸ λόγο τῆς ἴδιας τῆς Παναγίας γιὰ τὸν ἑαυτὸ της «ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ» (ἔ.ἀ. 1,48). **Μεγάλῃ ὄντας ἡ ταπείνωσι τῆς Παναγίας**. Αὐτὴ κυρίως, ἡ ὑποποιὸς ταπείνωσις, πού λένε οἱ ἅγιοι, τὴν ὕψωσε τόσο πολύ.

Ἐπ’ αὐτοῦ λοιπὸν ἐπιθυμῶ νὰ τονίσω **δύο διδάγματα**, γιὰ νὰ μείνουν στὶς καρδιές σας.

✓ Τὸ ἕνα εἶνε· ἀφοῦ ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος ὑπέφερε στὴ ζωὴ της, ἄρα στὸν κόσμον αὐτὸν ὁ κάθε ἄνθρωπος θὰ ὑποφέρει. Ἡ Παναγία μας εἶνε **ὑπόδειγμα ὑπομονῆς** γιὰ ὅλους καὶ ἰδιαίτερως γιὰ τὶς μητέρες. Ὑποφέρουν καὶ οἱ ἄντρες, ἀλλ’ αὐτοὶ ἔχουν πιὸ σκληρὴ καρδιά· τῆς γυναίκας ἡ καρδιά εἶνε σὰν τὸ κερί καὶ ὁ πόνος βυθίζεται βαθύτερα μέσα της. Ποιὸς μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί γίνεται στὴν καρδιά τῆς μάνας! Μανάδες, ὅσες εἴστε φτωχὲς ἢ χῆρες ἢ ἔχετε παιδὶ ἄρρωστο, μανάδες ἐγκαταλειμμένες ἀπὸ συζύγους ἀπίστους, παρηγορηθεῖτε! Καθρεπτισθεῖτε ἀπέναντι στὴ μορφή τῆς Παναγίας. Νὰ ζητε ὅπως ἐκείνη, μὲ ἐγκαρτέρησι, πίστι καὶ ὑπομονή.

✓ Τὸ δεύτερο εἶνε ἡ **μακροθυμία καὶ ἡ συγχωρητικότητα** τῆς Θεοτόκου. Εἶδατε τὴν ἀσέβεια τοῦ Ἑβραίου, τὴν τιμωρία του μὰ καὶ τὴν εὐσπλαχνία της. Ἐδῶ, ἀδελφοί, μοῦ ’ρχεται νὰ κλάψω, νὰ φύγω, νὰ πάω στὸ μοναστήρι μου, πού ’μουν μικρὸ παιδί, νὰ ἐγκαταλείψω τὴν κοινωνία καὶ νὰ καθίσω ἐκεῖ μ’ ἕνα κομποσχοῖνι, ὅταν σκέπτομαι τὴν πατρίδα μου (διαζύγια, πορνείες, μοιχεῖες, ἀδικία, ἀσπλαχνία στοὺς γονεῖς κ.λπ.). Ὅλα τ’ ἁμαρτήματα εἶνε φοβερά, ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο εἶνε ἡ **βλασφημία**· κ’ ἐδῶ οἱ Ἕλληνες ἔχουμε ῥεκόρ. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν βλασφημοῦν τόσο τὴν Παναγία. Λένε ὅτι πρὸ ἐνὸς ἔτους, ὅταν ἀρρώστησε ὁ πρόεδρος τῆς Τουρκίας, ἡ γυναῖκα του δὲν πῆγε στὸ τζαμί, ἀλλὰ μὲ τὰ πόδια ξυπόλητη πῆγε στὸ Μπαλουκλή νὰ παρακαλέσῃ τὴν Παναγία γιὰ τὸν ἄντρα της. Καὶ οἱ Τοῦρκοι δηλαδὴ σέβονται τὴν Παναγία· μόνο ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἀνοίγουμε τὰ βρωμερά μας στόματα καὶ βλαστημοῦμε τὴ γλυκειὰ μάνα μας, τὴ βασίλισσα τοῦ κόσμου. Φταῖμε ὅλοι, κι αὐτοὶ πού βλαστημοῦν καὶ ὅσοι ἀνέχονται τὴ βλαστήμια. Ἐμεῖς ἀγανακτοῦμε ὅταν μᾶς ὑβρίσουν τὴ μάνα μας, ἀλλὰ δὲν ἀγανακτοῦμε ὅταν ἀκούσουμε νὰ βλαστημοῦν τὴ Μάνα τοῦ Θεοῦ μας. Δέομαι, πέφτω στὰ πόδια σας, παρακαλῶ ἐνεργῆστε νὰ κοπῇ ἡ βλαστήμια. Διαφορετικά, φοβοῦμαι, ἀδέρφια μου, ὅτι θὰ γίνῃ σεισμὸς μέγας.

Ἄς γίνουμε φρουροὶ τῆς τιμῆς τοῦ ὀνόματός της. Καμμιὰ γλώσσα νὰ μὴ βλαστημῇ τὴν Παναγία· ὅλες οἱ γλώσσες νὰ γίνουν μιὰ κιθάρα πού θὰ τὴν ὑμνῇ εἰς αἰῶνας αἰώνων.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2748

Κυριακὴ IB' [IB' Ματθ.] (Α' Κορ. 15,1-11)
23 Αὐγούστου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

“Ὅ,τι εἶμαι ὀφείλεται στὸ Θεὸ

«Χάριτι Θεοῦ εἶμι ὃ εἶμι» (Α' Κορ. 15,10)

Δὲν ζῇ, ἀγαπητοί μου, τὸ ψάρι ἔξω ἀπὸ τῆς θάλασσης, δὲν ζῇ τὸ πουλὶ ἔξω ἀπὸ τὸν ἄέρα· καὶ δὲν ζῇ ὁ ἄνθρωπος ἔξω ἀπὸ τὴ θρησκεία, ἔξω ἀπὸ τὸ Θεό. Ὁ ἄνθρωπος πεινᾷ καὶ διψᾷ τὸ Θεό. **Ἡ θρησκεία εἶνε μία ἀνάγκη, ἡ πιὸ ὑψηλὴ ἀνάγκη** τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

Καὶ ὅποιος δὲν πιστεύει στὸ Θεό, θ' ἀναγκαστῇ νὰ πιστέψῃ κάτι ἄλλο· θὰ καταντήσῃ νὰ πιστεύῃ στὸν διάβολο. **Θὰ κάνῃ θεὸ τὰ καπρίτσια, τὰ πάθη του·** θεὸς θὰ καταντήσῃ τὸ τσιγάρο, τὸ χαρτί, ἡ μπάλλα, τὸ κρασοπότηρο, ἡ αἰσchrή γυναίκα· θεὸς πρὸ παντὸς θὰ γίνουν τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰουδα, ὁ μαμωνᾶς. Τέτοιους θεοὺς προσκυνάει σήμερα ὁ κόσμος.

Ἄν ὅμως ἐξαιρέσουμε αὐτὴ τὴ διαστροφή τῆς βαθεῖας ψυχικῆς ἀνάγκης ποὺ λέγεται **θρησκευτικὸ συναίσθημα**, εἶνε γεγονός ὅτι ἑκατομμύρια καὶ **δισεκατομμύρια λαοὶ ἔχουν τὴ θρησκεία τους.**

Οἱ θρησκεῖες εἶνε πολλές. Ἄλλ' ἐὰν ὑπάρχῃ μία θρησκεία ποὺ εἶνε ἀνώτερη ἀπ' ὅλες τὶς θρησκεῖες... Τί εἶπα; Λάθος ἔκανα. Ἀνώτερη; Εἶνε σὰν νὰ λέω, ὅτι τὸ διαμάντι εἶνε ἀνώτερο ἀπὸ τὴ σκουριά. Μὰ δὲν συγκρίνεται τὸ διαμάντι μὲ τὴ σκουριά. Διορθώνω λοιπόν· Ἐὰν ὑπάρχῃ μιὰ θρησκεία ποὺ εἶνε **ἡ μόνη ἀληθινή, ἡ μόνη ἀληθινὴ πίστις**, –δὲν εἶνε λόγια αὐτά– πού, ὅπως τὴν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας, μᾶς παίρνει μὲ χρυσὲς φτεροῦγες ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων καὶ ἀνεβάζει τὸν ἄνθρωπο μέχρι τὸν τρίτο οὐρανὸ κι ἀκούει τὰ Ἀλληλουῖα τῶν ἀγγέλων· ἐὰν ὑπάρχῃ μιὰ θρησκεία ποὺ καὶ μέσα στὶς πιὸ πικρὲς καὶ βασανισμένες στιγμὲς σταλάζει στὶς καρδιές μας τὸ βάλαμο τῆς θεϊκῆς παρηγοριᾶς, μιὰ θρησκεία ποὺ μᾶς κάνει νὰ νιώθουμε, ὅτι πλαστήκαμε ὄχι γιὰ τὸ χῶμα ἀλλὰ γιὰ τὰ οὐράνια, γιὰ ἕναν ἀνώτερο κόσμον, ἡ θρησκεία αὐτή, ἀδελφοί μου, **εἶνε ἐκεῖνη ποὺ δίδαξε καὶ ἰδρυσε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.** Ἄς εἶνε εὐλογημένο τὸ ὄνο-

μά του εἰς αἰῶνας αἰώνων, χίλιες κ' ἑκατομμύρια, ἅπειρες φορὲς εὐλογημένο! διότι ἦλθε καὶ μᾶς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ μᾶς ὠδήγησε στὸ φῶς τῆς ἀληθινῆς θεογνωσίας.

Μὰ ἀκούω **ἀντιρρήσεις.** Θὰ ποῦν μερικοί· Αὐτὰ ποὺ λὲς εἶνε κάπως θεωρητικά, κάπως λυρικά, ποιητικά, φαντασιώδη. Ἐμεῖς εἴμαστε ρεαλισταί, δύσπιστοι ὠμαῖδες· μάθαμε στὴν ἀριθμητικὴ καὶ στὴν ἄλγεβρα. Θέλουμε πράγματα χειροπιαστά· γιὰ νὰ πιστέψουμε αὐτὰ ποὺ λὲς, **θέλουμε ντοκουμέντα, ἀποδείξεις.**

Ἀποδείξεις θέλετε; Μὰ ὑπάρχει ἄλλη θρησκεία στὸν κόσμον ποὺ νὰ 'χῃ τόσες ἀποδείξεις; Ἐγὼ ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἄπιστοι. Ἄν ὑπάρχῃ μιὰ θρησκεία ποὺ ἔχει τὶς περισσότερες ἀποδείξεις καὶ τὰ μεγαλύτερα θαύματα, αὐτὴ εἶνε ἡ δική μας, ἡ ἅγια Πίστι τοῦ Χριστοῦ. Ἀποδείξεις ζητᾶτε; Ἄν μπορῇτε νὰ μετρήσετε τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, τότε θὰ μπορέσετε νὰ μετρήσετε καὶ τὶς ἀποδείξεις ποὺ ἔχει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, ἡ Ὁρθόδοξη πίστις μας.

Μία τρανὴ ἀπόδειξις, ποὺ φτάνει γιὰ νὰ πεισθῇ ὁ κάθε ἀπροκατάληπτος, ὅτι μέσα στὴ δική μας θρησκεία ὑπάρχει πράγματι τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, εἶνε – ποιά; Εἶνε μία λέξι, ἕνα ὄνομα. Ποιό; Τὸ ὄνομα **ἀπόστολος Παῦλος.**

* * *

Τὸν ἀκούσατε σήμερα; Ἄ βέβαια! ὅταν ἀκοῦμε κανένα τραγούδι ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ σαπρὰ ποὺ λένε στὰ θέατρα καὶ τοὺς κινηματογράφους, τεντώνουμε τὸ αὐτί μας, προσέχουμε. Στὴν ἐκκλησία ὅμως ποιὸς κατάλαβε τὸν σημερινὸ ἀπόστολο (βλ. Α' Κορ. 15,1-11), ποιὸς μπῆκε βαθεῖα στὸ πνεῦμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου; Στὴν περικοπὴ αὐτὴ νομίζεις, ὅτι **σταλάζουν τὰ δάκρυά του καὶ πέφτουν στὴ γῆ·** καὶ ὅπου πέφτουν τὰ δάκρυα τῶν ἁγίων, φυτρώνουν λουλούδια, τριαντάφυλλα. Σὲ ἄλλη ἐπιστολὴ του λέει· «Ἠκούσατε τὴν ἐμὴν ἀναστροφὴν ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ, ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐδίω-

κον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν» (Γαλ. 1,13). Ἐκεῖ ἀνακρίνει τὸν ἑαυτό του.

Καὶ στὴ σημερινὴ περικοπὴ πάλι γυρίζει πίσω στὸ παρελθόν. Τί μᾶς λέει; Ὁμιλεῖ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τὸν κατηγορεῖ.

Ποιὸς ἀπὸ μᾶς τὸ κάνει αὐτό; Ὑπάρχει κανεὶς ποὺ κατηγορεῖ τὸ παρελθόν του; Κ' ἐσεῖς ἀκόμη, ποὺ εἴστε παιδιὰ τῆς Ἐκκλησίας, χρόνια τώρα ἔχετε κάποιο κάρβουνο ἀναμμένο μέσ' στὴν καρδιά· κάτι ἔχετε διαπράξει, κάποιο ἁμάρτημα, κάποιο μεγάλο κρίμα· καὶ ἐν τούτοις μέχρι τώρα, δέκα καὶ εἴκοσι καὶ τριάντα καὶ σαράντα χρόνια, καὶ τώρα ἀκόμα ποὺ ἄσπρισαν τὰ μαλλιά καὶ πλησιάζει ὁ τάφος, δὲν πήγατε ποτέ ὡς τώρα νὰ ἐξομολογηθῆτε τὰ μυστικά σας σὲ ἓνα πνευματικὸ πατέρα. **Ἐλᾶτε λοιπὸν σεῖς νὰ δῆτε τὸν ἀπόστολο Παῦλο**, ποὺ ὄχι σὲ ἓνα πνευματικὸ πατέρα, ἀλλὰ μπροστὰ σὲ ὅλη τὴν κοινωνία, στὸν κόσμον ὅλον, ἐξομολογεῖται, κάνει δημοσίᾳ ἐξομολόγησι· ἐλᾶτε νὰ θαυμάσετε τὴν εἰλικρίνειά του, ποὺ τὸ παρελθόν τῆς ζωῆς του προτοῦ νὰ πιστέψῃ στὸ Χριστὸ ἦταν ἄλλο, ἦταν μαῦρο σὰν τὰ φτερά τοῦ κόρακα. Τὸν ἀκούσατε τί λέει; Λέει τὸ ἑξῆς.

Προτοῦ νὰ πιστέψῃ ὁ Παῦλος ἦταν ἄγριος, εἶχε φονικὲς διαθέσεις ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν. Ἦταν σὰν ἓνας λύκος. Ὅπως ὁ λύκος ἅμα μπῆ στὸ μαντρί δὲν χαϊδεύει τὰ πρόβατα, ἀλλὰ τὰ κατασπαράζει, ἐξοντώνει ὁλόκληρο κοπάδι, ἔτσι καὶ **ὁ τότε Σαῦλος**, φανατικὸς Ἰουδαῖος, νόμιζε ὅτι ὁ Χριστιανισμός, ἡ πίστι τοῦ Χριστοῦ, εἶνε ὁ χειρότερος ἐχθρὸς του, καὶ γι' αὐτὸ κατεδίωκε μὲ μανία τοὺς Χριστιανούς. Ὅπως τὸ κυνηγετικὸ σκυλὶ ἔτσι κι αὐτός, ὅπου «μυριζόταν» ὅτι ὑπάρχουν Χριστιανοί, σὲ καλύβες, σπίτια, σπηλιές, «ἐν ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς» (Ἑβρ. 11,38) (ἔτσι ζοῦσαν οἱ Χριστιανοὶ τὰ πρῶτα χρόνια), ἐφωδιασμένος μὲ ἐπίσημα χαρτιά, **ἔμπαινε μέσα μέρα ἢ νύχτα καὶ ἄρπαζε** τοὺς πιστοὺς, ἄντρες γυναῖκες μικρὰ παιδιά, τοὺς ἔδενε, τοὺς τραβοῦσε βιαίως, τοὺς περνοῦσε μέσα ἀπὸ δρόμους καὶ πλατεῖες, τοὺς ἐξευτέλιζε, τοὺς ἔσερνε σὲ δικαστήρια σὰν ἐκεῖνα τοῦ Ἄννα καὶ Καϊάφα ποὺ δίκασαν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστό, κ' ἐκεῖ τοὺς καταδίκαζαν μὲ φοβερὲς ποινές, φυλακὲς καὶ θάνατο ἀκόμη. **Διαβάστε.** Μὴ διαβάζετε μόνο «ἐλαφρά» περιοδικά· διαβάστε τὰ ἅγια βιβλία, τοὺς βίους τῶν ἁγίων, τὶς Πράξεις τῶν ἀποστόλων, νὰ δῆτε ἐκεῖ μέσα τὰ μαρτύρια.

Στὶς Πράξεις τῶν ἀποστόλων θὰ δῆτε **τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου Στεφάνου** (βλ. Πράξ. 7,58-60). Ὅταν, λέει, οἱ Ἰουδαῖοι σὰν λυσσασμένα σκυλιὰ ἄρπαξαν λιθάρια νὰ θανατώσουν τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανο, ποὺ γονατισμένος προσευχόταν στὸ Θεὸ νὰ συγχωρήσῃ τ' ἁμαρτήματά τους,

τότε ἦταν ἐκεῖ μαζί τους καὶ ὁ Σαῦλος, καὶ φώναζε κι αὐτός· Θάνατος, θάνατος στὸ Στέφανο! Νέος ἀκόμη τότε, φύλαγε τὰ ροῦχα ἐκείνων ποὺ εἶχαν βγάλει τὰ σακκάκια τους, γιὰ νὰ ἔνι πιὸ ἐλεύθεροι νὰ πετροβολοῦν.

Αὐτὸς ἦταν τότε ὁ Σαῦλος, ἄγριος λύκος γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Τώρα, ἐὰν σᾶς πῇ κάποιος ὅτι αὐτὸς **ὁ λύκος ἔγινε ἄρνι**, θὰ τὸ πιστέψῃ κανεὶς; Καὶ ὅμως αὐτό, ποὺ δὲν γίνεται στὸν κόσμον τῆς φύσεως, αὐτὸ γίνεται στὸν κόσμον τῆς χάριτος, στὸ κλίμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Βλέπουμε ἐδῶ αὐτὴ τὴ θαυμαστὴ μεταβολή, βλέπουμε τὸν ἀπόστολο Παῦλο σὲ μιὰ στιγμὴ ν' ἀφήνῃ τὰ σχοινιά, τὰ μαχαίρια, τὶς ἀλυσίδες, ν' ἀφήνῃ τὴ μανία, καὶ ἀπὸ λύκος ποὺ ἦταν νὰ γίνετα ἄρνι.

Δὲν λησμονεῖ τὸ παρελθόν. Κρατάει στὴ μνήμη του τί ἦταν προτοῦ νὰ τὸν ἐπισκιάσῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Τὸν ἀκοῦμε στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα ν' ἀναπολῇ τὸ παρελθόν του καὶ **νὰ λέῃ πῶς αἰσθάνεται τώρα**, ἀφοῦ πλέον ἐγνώρισε τὸν Κύριο.

Εἶμαι τώρα κ' ἐγώ, λέει, ἓνας κήρυκας τοῦ Χριστοῦ. Εἶμαι ὁ τελευταῖος μεταξὺ τῶν ἀποστόλων καὶ ἀνάξιος νὰ λέγωμαι ἀπόστολος, γιὰτὶ κάποτε ὑπῆρξα διώκτης τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ **ὁ Θεὸς μὲ ἐλέησε**. Θέλησε, τότε ποὺ πῆγαινα στὴ Δαμασκὸ μὲ σκοπὸ νὰ συλλάβω Χριστιανούς, καὶ μοῦ ἀποκάλυψε τὸν Υἱόν του μὲ τρόπο συνταρακτικόν. Τότε ἐγνώρισα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, κι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ ζωὴ μου ἄλλαξε ριζικῶς· ἀπὸ ἐχθρὸς καὶ διώκτης ἔγινε φίλος καὶ κήρυκας.

Ἡ ἀλλαγὴ μου ὀφείλεται στὴν εὐσπλαχνία καὶ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ. Δὲν τὸ ἄξιζα. **Ἦταν δῶρο τοῦ Θεοῦ**. Ἡ θαυμαστὴ ἀλλαγὴ ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ στὴν χάρι τοῦ Θεοῦ.

* * *

Ἐὰν λοιπὸν, ἀδελφοί μου, κάποιος ἀπὸ μᾶς ἄνοιξε κάποτε τὰ μάτια του στὸ φῶς τῆς θεογνωσίας, ἐὰν ἔχη κάνει ὠρισμένα βήματα στὴν ἐπίγνωσι τοῦ Θεοῦ, ἐὰν ἔχη σημειώσῃ καμμιά μικρὴ πρόοδο στὴν πνευματικὴ ζωὴ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, **ἃς προσέξουμε πολὺ τὸν κίνδυνον τῆς ὑψηλοφροσύνης**. Ἐὰν ὑπερφηανευθοῦμε νομίζοντας πῶς κάτι εἴμαστε, τότε χάνουμε ὅ,τι κερδίσαμε.

Ἐνας Παῦλος, ποὺ ἀξιώθηκε νὰ **ἀρπαγῇ** μέχρι τρίτου οὐρανοῦ (βλ. Β' Κορ. 12,2), ἀκοῦμε πῶς ὁμιλεῖ· «**Χάριτι Θεοῦ εἰμι ὃ εἰμι**», λέει· ὅ,τι δηλαδὴ εἶμαι, τὸ ὀφείλω στὴ χάρι τοῦ Θεοῦ· ἐκεῖ ἀνήκει ἡ δόξα, ὅχι σ' ἐμένα. Ἔτσι, ταπεινοί, νὰ νιώθουμε καὶ ἔτσι νὰ ἐκφραζώμαστε κ' ἐμεῖς.

Ἄς δοξάζουμε τὸν Κύριο. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2749

Κυριακὴ ΙΓ' Ματθαίου (Ματθ. 21,33-42)
30 Αὐγούστου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Περονόσπορος στὸ Ἀμπέλι...

«Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς καρποὺς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν» (Ματθ. 21,41)

Τὴν ἐποχὴ αὐτή, ἀγαπητοί μου, στὰ χωριά μας τρυγοῦν τ' ἀμπέλια, μαζεύουν τὰ σταφύλια, τὰ πατάνε καὶ βγαίνει τὸ κρασί, ἀπ' τὸ ὁποῖο γίνεταί καὶ ἡ θεία κοινωνία.

–Γιατί μιλᾷς γιὰ **ἀμπέλια**; γεωπόνος εἶσαι; τί ἀσχολεῖσαι μὲ τ' ἀμπέλια;

Γιὰ ἀμπέλι μᾶς μιλάει σήμερα ὁ Χριστὸς στὴν **παραβολὴ** ποὺ ἀκούσαμε (βλ. Ματθ. 21,33-42). **Τὴν εἶπε σὲ ἰουδαίους ἀρχιερεῖς καὶ πρεσβυτέρους.** Τί μᾶς λέει;

Κάποιος νοικοκύρης φύτεψε ἀμπέλι, κάτι ὄχι τόσο εὐκόλο. Γιατί παίρνεις ἓνα χωράφι χέρσο, βγάζεις τὶς πέτρες, καὶς τ' ἀγκάθια, τὸ σκάβεις καὶ μετὰ φυτεύεις τὶς ρίζες. Καὶ κάθε ρίζα γίνεταί ἓνα κλῆμα. Τὸ κλῆμα τὸ χειμῶνα εἶνε ξερό, τὸ καλοκαίρι βγάζει φύλλα, μετὰ γεμίζει σταφύλια καὶ τὸν Αὐγουστο μικροὶ - μεγάλοι τρῶνε ὅλοι τὸν ὁμορφο καρπὸ.

Ὁ νοικοκύρης αὐτὸς ἀγαποῦσε πολὺ τὸ ἀμπέλι του. Ἀλλὰ ἔφυγε μακριά, σὰ νὰ ποῦμε στὴν Αὐστραλία ἢ στὴν Ἀμερικὴ, ἄφησε τὸ ἀμπέλι του σὲ ἄλλους γεωργοὺς, μὲ σκοπὸ νὰ τοῦ τὸ καλλιεργοῦν. **Οἱ γεωργοὶ αὐτοὶ δὲν ἦταν καλοὶ ἄνθρωποι.** Νόμιζαν, ὅτι ὁ νοικοκύρης δὲν θὰ γυρίσῃ, θὰ πεθάνῃ στὴν ξενιτειά, δὲν θὰ ξανάρθῃ πιά νὰ δῇ τὸ ἀμπέλι του. Μὰ νά· αὐτὸς ὕστερα ἀπὸ χρόνια, λέει τὸ εὐαγγέλιο, **στέλνει ἀνθρώπους ὑπηρέτες του,** νὰ ζητήσῃ λογαριασμό, τί ἔκαναν οἱ γεωργοὶ στὸ ἀμπέλι. Αὐτοὶ ὅμως, ὅταν εἶδαν νὰ ἔρχωνται οἱ ἀπεσταλμένοι, ὠπλίστηκαν καὶ ἄλλον τὸν ἔδειραν, ἄλλον τὸν σκότωσαν, ἄλλον τὸν πῆραν μὲ τὶς πέτρες. Τό ἔμαθε αὐτὸ ὁ νοικοκύρης. Στέλνει δευτέρη σειρὰ, πιὸ πολλοὺς ὑπηρέτες, νὰ ζητήσουν λογαριασμό. Αὐτοὶ ἔκαναν πάλι τὰ ἴδια. Ὅταν τό ἔμαθε κι αὐτὸ ὁ νοικοκύρης, λέει· **Ἄς στείλω πιά τὸ μονάκριβο γυιό μου,** ἴσως αὐτὸν νὰ τὸν σεβαστοῦν. Ὅταν ὅμως οἱ κακοὶ γεωργοὶ τὸν εἶδαν νὰ ἔρχεται, σκέφτηκαν· Αὐτὸς εἶνε ὁ κληρονόμος· ἐλάτε νὰ τὸν σκοτώσουμε καὶ νὰ πάρουμε ἐμεῖς τὴν κληρονομιά του. Τὸν ἄρπαξαν λοιπόν, τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι καὶ τὸν σκότωσαν.

Κι ἀφοῦ εἶπε τὴν παραβολὴ ὁ Χριστὸς τοὺς ῥώτησε· Ὅταν θὰ ἔρθῃ ὁ νοικοκύρης τί θὰ κάνῃ στοὺς γεωργοὺς ἐκείνους; Καὶ οἱ ἀκροαταὶ του, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν ὅτι γι' αὐτοὺς μιλάει, ἀπήντησαν· **«Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει...»** (Ματθ. 21,41). Θὰ τοὺς καταστρέψῃ· **τέτοιοι κακοὶ ποὺ εἶνε, κακὸ τέλος θὰ ἔχουν·** καὶ τὸ ἀμπέλι θὰ τὸ δώσῃ σὲ ἄλλους καλοὺς γεωργοὺς, ποὺ θὰ τὸ καλλιεργοῦν καὶ θὰ τοῦ ἀποδώσουν τοὺς καρποὺς στὸν καιρὸ τους.

Αὐτή, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ παραβολὴ ποὺ ἀκούσαμε σήμερα. Ἐδῶ ὁ Χριστὸς ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ. Ἔχει σπουδαῖο νόημα. **Ποιὸς εἶνε ὁ νοικοκύρης;** ποιοὶ εἶνε οἱ κακοὶ γεωργοί; ποιὸ εἶνε τὸ μονάκριβο παιδί; καὶ ποιὸ εἶνε τὸ ἀμπέλι;

Ὅλοι εἴστε νοικοκύρηδες. Κάποιο σπιτάκι, μιὰ καλύβα, μιὰ περιουσία ἔχετε. Δὲν εἴστε βέβαια ἐφοπλισταί, Ὠνάσηδες. Ὅ,τι ἔχετε ἐγίνε μὲ τὸν ἰδρώτα σας. Προτιμότερο νὰ ἔχῃς μιὰ δραχμὴ στὴν τσέπη ποὺ νὰ ἔνι τοῦ Χριστοῦ, παρὰ νὰ ἔχῃς ἓνα ἑκατομμύριο λίρες ποὺ ἐγίναν μὲ τὸν διάβολο· προτιμότερο φτωχὸς μὲ τὸ Χριστὸ παρὰ ἑκατομμυριοῦχος μὲ τὸν διάβολο. Εἴστε εὐλογημένοι, παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, μικροὶ νοικοκύρηδες. Ὑπάρχουν καὶ μεγάλοι νοικοκύρηδες, μὲ μεγάλες περιουσίες. Μὴν τοὺς ζηλεύετε. **Ἐνας εἶνε ὁ νοικοκύρης, ὁ ἀφέντης· ὁ Χριστὸς.** Αὐτὸς εἶνε ὁ οἰκοδεσπότης ποὺ ἔχει τὸ ἀμπέλι.

Τί θαῦμα τὸ ἀμπέλι! Ἐγὼ ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἄπιστοι. Ἄν ὑπάρχῃ κανένας ἄπιστος καὶ ἄθεος γύρω σας, μὴν τοῦ δείξετε τὰ ἑκατομμύρια ἀστέρια, μὴν τὸν πᾶτε στὰ ψηλὰ βουνὰ καὶ στὰ ἀστεροσκοπεῖα, μὴν τοῦ ἀνοίξετε βιβλία καὶ φιλοσοφίες· δεῖξτε του τὸ ἀμπέλι. **Τί εἶνε ἓνα κλῆμα;** Ἐνα κούτσουρο ποὺ ἔχει **μιὰ ρίζα.** Καὶ ἡ ρίζα αὐτή, ξερή, χώνεται μέσα στὴ γῆ. Καὶ τί τραβάει; Τραβάει νερὸ σὰν τρόμπα. Καὶ τὸ νερὸ τί γίνεται; **Κρασί.** Ἄς μαζευτοῦν λοιπὸν ὅλοι οἱ γεωπόνοι νὰ μᾶς φτειάξουν μιὰ ρίζα, ποὺ νὰ τραβᾷ νερὸ καὶ νὰ τὸ κάνῃ κρασί. Πῶς γίνεται; Μυ-

στήριο! Καὶ παραπέρα εἶνε μία ἄλλη ρίζα, ποὺ παίρνει νερὸ καὶ τὸ κάνει λεμόνι. Τὸ ἴδιο χῶμα δὲν εἶνε; Καὶ παρακάτω εἶνε μία ἄλλη ρίζα καὶ τὸ κάνει πορτοκάλι. Καὶ παρακάτω εἶνε μιὰ ρίζα καὶ τὸ κάνει ἀχλάδι. Καὶ παρακάτω εἶνε ἐλιά καὶ τὸ κάνει λάδι. Πῶς ἔγιναν αὐτά; ποιά εἶνε ἡ ἀπάντησι; Φτάνει μιὰ ρίζα, ἓνα κλαδί, κ' ἓνα φυλλαράκι ἀκόμα· φωνάζει, ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Νοικοκύρης, λοιπόν, εἶνε ὁ Χριστὸς μας, ποὺ τὰ ῥητειασε ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραῖα πράγματα στὸν κόσμον. Καὶ **τὸ ἀμπέλι τοῦ ποιοῦ εἶνε;** Ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἀμπέλια καὶ χωράφια τῆς γῆς, ὑπάρχει κ' ἓνα ἄλλο ἀμπέλι. Ὅταν **λειτουργῇ ἀρχιερεὺς**, κρατώντας τὰ κερὶὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀκοῦμε νὰ λέη· *«Κύριε Κύριε, ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἄμπελον ταύτην καὶ κατάρτισαι αὐτήν, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ σου»* (Ψαλμ. 79,15-16). Χριστέ, λέει, ρίξε μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὰ ὕψη σου καὶ δὲς ἐδῶ κάτω τὸ ἀμπέλι σου, καὶ εὐλόγησέ το νὰ γεμίση σταφύλια, νὰ γίνῃ καρποφόρο. Ποιὸ εἶνε τὸ ἀμπέλι; Νάτο! Ἐνα ἀμπελάκι **εἶστε σεῖς ἐδῶ!** Νοικοκύρης εἶνε ὁ Χριστὸς. Καθένας ἀπὸ σὰς εἶστε ἓνα κλῆμα. Κι αὐτὸ πρέπει νὰ κάνῃ σταφύλι. Ὁ γεωργὸς πάει στὸ ἀμπέλι, ψάχνει, κι ἅμα οἱ ρίζες δὲν κάνουν καρπὸ, περιμένει ἓνα μῆνα, ἓνα χρόνο, δυὸ χρόνια, τρία χρόνια... Μετὰ ἀρπάζει τσεκούρι, ξερριζώνει τὴν ἄκαρπη ρίζα καὶ τὴ ρίχνει στὸ φοῦρνο, στὴ φωτιά. Καὶ ὅπως ὑπάρχουν ἄκαρπα κλήματα, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ **ἄκαρποι χριστιανοί**. Ἡ ἐλιά πρέπει νὰ κάνῃ τὸ λάδι τῆς, ἡ ἀχλαδιὰ τὰ ἀχλάδια τῆς, ἡ μηλιά τὰ μήλα τῆς, ἡ λεμονιά τὰ λεμόνια τῆς, ἡ πορτοκαλιά τὰ πορτοκάλια τῆς. Κ' ἐμεῖς; Τί κάνουμε; **ποιοὶ εἶνε οἱ καρποὶ μας;** Λίγα χρόνια θὰ ζήσουμε στὸν κόσμον. Προτοῦ νὰ ἔρθῃ ὁ ἀρχάγγελος νὰ πάρῃ τὴν ἁμαρτωλὴ ψυχὴ μας, πρέπει νὰ πράξουμε ἔργα ἀγαθὰ.

Ποιά εἶνε **τὰ ἀγαθὰ ἔργα** ποὺ πρέπει νὰ πράξουμε; Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια τὸ πνευματικὸ ἀμπέλι τοῦ Χριστοῦ εἶχε καρπούς. Τὸ ἔβλεπαν οἱ ἄγγελοι καὶ εἶχαν χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι. Ἀπὸ μιὰ ρίζα γέμιζε σταφύλια ἓνα πανέρι ὁλόκληρο. Τώρα;... Συνάντησα στὴν Πελοπόννησο ἓνα γεωργὸ πού ῥχε ἀμπέλι μὲ χίλιες ρίζες· καὶ τὸν εἶδα νὰ κλαίῃ. –Τὸ ἀμπέλι αὐτὸ ἔβγαζε χιλιάδες ὁκάδες σταφύλια· τώρα, παπούλη μου, οὔτε ἓνα τσαμπὶ δὲν ἔφαγα. –Γιατί; –**Ἐπese περονόσπορος.** Ἐτσι ὅπως στὸ ἀμπέλι πέφτει περονόσπορος, ἔτσι καὶ μέσ' στὶς κοινωνίες μας ἔπese περονόσπορος τοῦ δι-αβόλου καὶ ξεράθηκαν οἱ ψυχές, δὲν ὑπάρχει πιά ἀρετὴ καὶ εὐσέβεια στὸν κόσμον.

Πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ - διακόσια χρόνια **βλαστήμια** δὲν ἀκουγόταν. Τώρα; Βλαστημοῦν ὅλοι· κ' ἐκεῖνος ὁ ἀσπρομάλλης γέρος κ' ἐκεῖνο τὸ βυζανιάρικο. Τότε **διαζύγιο** δὲν ὑπῆρχε. Τώρα τ' ἀντρώ-γυνα εἶνε χωρισμένα· κάθε μέρα ἔρχονται στὴ μητρόπολι γυναῖκες καὶ ἄντρες ποὺ ζητοῦν δια-ζύγιο. Τότε, νὰ κάνῃ ἡ γυναίκα **ἐκτρωσι**; Ἐκλαιγε

² δέκα χρόνια. Τώρα πλούτησαν οἱ ἀσυνεῖδητοι για-τροί. Σκόρπισαν μέσα στὴν πατρίδα μας καὶ προ-παγανδίζουν νὰ παύσουν πιά οἱ γυναῖκες νὰ γεν-νοῦν, γι' αὐτὸ κ' ἔχουμε τὰ λιγώτερα παιδιὰ ἀπ' ὅλα τὰ Βαλκάνια. Τριακόσες χιλιάδες ἐκτρώσεις τὸ ἔτος γίνονται σ' ὅλη τὴ χώρα. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια δὲν ὑπῆρχε καμπάνα, δὲν ἐπέτρεπε ὁ Ἀ-βδοῦλ - Χαμίτ. Καὶ **χωρὶς καμπάνες** ὅμως ἔτρε-χαν **ὅλοι πρωὶ - πρωὶ στὴν ἐκκλησιά**.

Τὸ ἀποτέλεσμα; Ἐμένα ῥωτᾶτε; Τὸ εὐαγγέλιο λέει· *«Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει...»* (Ματθ. 21,41). Τὸ εἶ-πε ὁ Χριστὸς καὶ τὰ λόγια του βγῆκαν. Θὰ ἔρθῃ φωτιά, θὰ ἔρθῃ συμφορά.

Γύρω στὸ 1930 **ἓνας ἅγιος ἱεροκήρυκας πῆγε σ' ἓνα χωριὸ τῆς Καστοριάς**. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἄλ-λοι ἦταν μεθυσμένοι, ἄλλοι ἔπαιζαν χαρτιά, ἄλλοι αἰσχρολογοῦσαν, ἄλλοι βλαστημοῦσαν, ἓνας τὸν εἶδε κ' ἔκανε αἰσχρὴ χειρονομία. Πάει στὴν ἐκ-κλησιά, χτυπάει καμπάνα. Οὔτε ἓνας. Στενοχω-ρήθηκε. Βγαίνει στὴν πλατεῖα, τοὺς βρίσκει καὶ λέει· –Τί εἶστε; ἔβραῖοι; ἀρμένιοι, τοῦρκοι, ἄθεοι, ἄπιστοι; γιατί δὲν ἔρχεστε στὴν ἐκκλησιά; –Πα-ράτα μας, παπᾶ, παράτα μας! Ἐκλαψε ὁ ἱεροκή-ρυκας καὶ τοὺς εἶπε· Θὰ ῥθῃ μέρα ποὺ **κόκορας δὲν θὰ λαλήῃ στὸ χωριὸ σας...** Ἦθελαν νὰ τὸν σκοτώσουν. Βγῆκε ἔξω, τίναξε τὰ τσαρούχια του καὶ ἔφυγε. Πέρασαν σαράντα χρόνια, βρέθηκα στὴν Καστοριά. Βρῆκα ἓνα γέροντα νὰ κλαίῃ σὰν μικρὸ παιδί· Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὸ τάδε χωριὸ (ἐκεῖ-νο), μοῦ λέει. Θυμοῦμαι τὸν ἱεροκήρυκα ποὺ τὸν διώξαμε, ποὺ πῆγαμε νὰ τὸν σκοτώσουμε. Καὶ μᾶς εἶπε, Κόκορας δὲν θὰ λαλήῃ. Πράγματι σήμε-ρα κόκορας δὲν λαλάει. Ἦρθε ἡ φωτιὰ τοῦ πολέμου καὶ φύγανε. Κι ὅταν ξαναγύρισαν, φίδια, ἄλεποῦ-δες καὶ σκαντζόχοιροι ἦταν μέσ' στὰ σπίτια.

Δὲν διωρθωθήκαμε, δὲν μετανοήσαμε. Τὰ ἴδια κάνουμε. Θέλω νὰ σταματήσω. Λυποῦμαι τὰ παι-δάκια. Ἐμεῖς οἱ μεγάλοι ἂς ἔρθῃ φωτιὰ νὰ μᾶς κάψῃ. Τέτοιοι πού ῥμαστε, τέτοια μᾶς ἀρμόζουν. Αὐτὰ τὰ ἀγγελούδια τί μᾶς φταῖνε; Ἄς παρακα-λέσουμε τὸ Χριστὸ νὰ μὴ ζήσουν ὅσα ζήσαμε ἐ-μεῖς, ποὺ ἀνεβήκαμε στὰ ψηλὰ βουνὰ καὶ εἶδαμε κεφάλια κομμένα, κοιλιές καὶ ἔντερα στοὺς δρό-μους, αὐτοκίνητα ἀνατιναζόμενα καὶ ὁ κόσμος νὰ ῥνε ἀνάστατος.

Παιδάκια μου, νὰ μὴ δῆτε τέτοιες ἡμέρες. Γονα-τίστε σήμερα σὰν ἀγνὰ ποὺ εἶστε μπροστὰ στὴν Παναγιά καὶ κάντε τὴν προσευχή σας, νὰ μᾶς λυ-πηθῇ καὶ ὡς ἔθνος καὶ ἀνθρωπότητα καὶ νὰ μὴ δῆτε πιά στὰ μάτια σας πόλεμο, ἀλλὰ εἰρήνη, τὴν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ ἂς εἶνε μαζί σας, ἀ-γαπητὰ παιδιὰ καὶ ἐγγόνια τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος